

M 1:10 000

CHOZENÍ PO PŘÍMCE

Chůze po přímce umožňuje odproštění se od hledání cesty, jdeš po předem definované trase, která má nejasný průběh. Díky přímce můžeš narazit na místa, která si nikdy nenavštívil a nikdy by ses na ně dobrovolně ani nevydal.

Přímka je čistě racionální věc, která má jasnou geometrii a v architektuře by se dala přirovnat k fezu, který řeže danou oblast nehledě na to čím prochází. Je to taková čistě analogická věc, která vypadá celkem neúčinně.

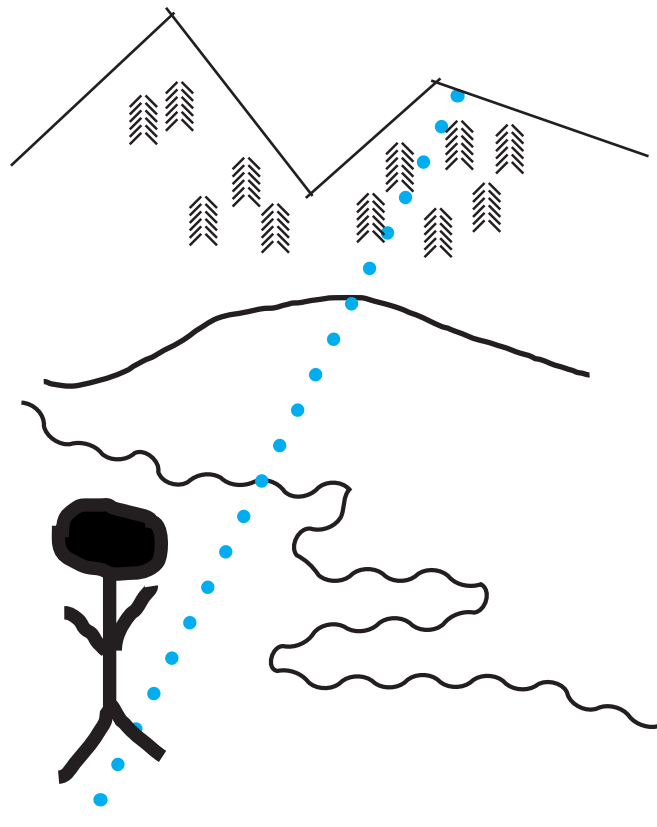
Pokud jí však položíš do krajiny umí ti ukázat nový způsob nahlížení na známou krajinu. Usvědčí chybnou představu o známosti krajiny a našeho okolí.

Osobně jsem díky přímce prožil intenzivní momenty v krajině, kterou jsem znovu objevoval a poznával. Je to stejné velké posun, jako pochopení 4D, nové myšlení a pohled na známou věc.

Přímka mě vodila po místech, které jsem nikdy nenavštívil a z pohodlnosti bych po nich ani netoužil. Proš se nechat poškrábat keřem a nebo ochotně snášet ostružiny? Jak je možné, že má krajiny ostny a umí být tak drsná? Změnila se od doby, kdy jsem jí „znal“?

To je důvod, proč chozením po přímce můžeš dokonale prozkoumávat krajinu, děláš tak chůzi odborný výzkum, který je daleko surovější a pravdivější, než dosavadní zkušenosti.

Vítej ve „známé“ krajině s novým pohledem.

2

Procházením po přímce jsem si uvědomil, jak nesmírně pohatá krajina kolem mě je. Pochopil jsem, že do této zkušenosti jsem neznal skutečnou podobu rodné krajiny a díky této čistě analogické matematické věci, kterou je přímka, mi paradoxně došlo, jak organická a bohatí příroda je.

Velmi zásadní změna pro můj přístup k Lešné, nyní jsem pochopil, že je třeba první poznat krajinu, abych o ní následně mohl mluvit a dále s ní pracovat. Došlo mi také to, jak silně ovlivněný a zkresený pohled jsem na krajinu měl. Považoval jsem ji za známé blízké okolí, které mi nenabídne nic nového. Prvotní skepse a nezájem o takový způsob procházení rodné krajiny opadla hned při prvních krocích cesty, která mi začala intenzivně ukazovat, že je jiná, než se zdá.

Pouhý zlomek reality, který je otupený naším stylem procházení krajiny, naše cestování a trasy po vyšlapaných cestách nebo asfaltových koridorech je každodenní rutina. Jako lidstvo potřebujeme dojít z bodu A do bodu B a ideálně suchou nohou a co nejrychleji. Když pak takto využíváme známé cesty a koridory stáváme se necitlivými vůči bohatství, které naše krajiny obsahuje. Takto otupení a jsme přesvědčení, že za intenzivním zážitkem musíme jít jinam a trávíme dovolené v exotických rájích někde na druhé straně světa.

Kdybys měl někomu z Bali říct, co máme v České republice tak zajímavé, nebo jak vypadá tvá vesnice, kde žiješ, co bys řekl? Je to nuda, obyčejné pole, lesy atd... Ně jako tady.

Tato teoretická část slouží jako podklad pro další semestr, kde budu na těchto poznátcích dále stavět a navazovat na ně. Jsem přesvědčen, že můžu lidem pomoci pochopit, že i naše těsné sousedství je plné bohatství, které čeká na znovuobjevení ve vztahu člověk a příroda, člověk a dědina, vesnice a krajina... Vztahů je celá řada, jde jen o úhel pohledu a zájem naslouchat. Je jasné, že každá doba nese své náležitosti a my se již odprostili oobdělávání půdy, pro obživu chodíme do obchodu a krajinu již neobjevujeme, neznáme a nepotřebujeme ji.

Někdy se strane, že o krajinu projevíme zájem až tehdy, když se něco děje, kdy viditelné něco není v pořádku v souvislostech s klimatickými změnami a dalšími katastrofami.

Nebudme hostejní ke svému okolí, ono si bez nás poradí, ale my se můžeme spoustu věcí naučit. Objevením a poznáváním svého okolí, poznáváme také sami sebe, nejen skrze krajinu, ale také díky lidem v našem sousedství.

CHOZENÍ PO CESTÍČKÁCH

Chůze se stala nedílnou součástí mého researche a po přímce následuje druhá část výzkumu. Nyní jsem se zaměřil na procházení po cestíčkách, které můžou být v centru obce, ale mohou vést i od přírody. Snažím se hledat místa, kde lidé chodí mimo zpevněné plochy a chodníky, které neumí prozradit míru procházení lidí, protože na těchto plochách nezůstávají otisky ani stopy. Chodník snese hodně s němým výrazem, ale taková prošlapaná cestíčka umí vyprávět svědectví. Jak frekventovaný pohyb po cestíčce je, jestli je to aktuální či již zarůstající cesta.

Prozkoumávám cesty, které lidé používají v pohybu po vesnici a jak se lidé pohybují také v krajině. Zajímá mě, jakou formou se nejčastěji pohybují po oblasti výzkumu a jak tráví čas venku.

Stejně důležité jako chození po přímce a nového nahlédnu na „známou krajinu“ je samotné zkoumání lidí žijících v mém okolí. Díky ostatním můžeme poznávat sami sebe a díky okolí můžeme vidět naši realitu. Je důležité poznávat své okolí, protože jen pokud pochopíš odkud pocházíš, můžeš dobře určit kam jdeš.

2

VAZBY V KRAJINĚ

Co komu patří?

Tato kapitola se zaměřuje na využívání ploch a hospodaření na katastru obce. Jak se jednotlivé pozemky dělí mezi občany a jak se na nic hospodaří do značné míry oblivňuje také vztah k těmto místům.

Lidé vlastní nějaké pozemky, ale vlastněn a nich už nehospodaří a ztratili tak vztah k těmto místům. Vlastním půdu někde tam za humny.

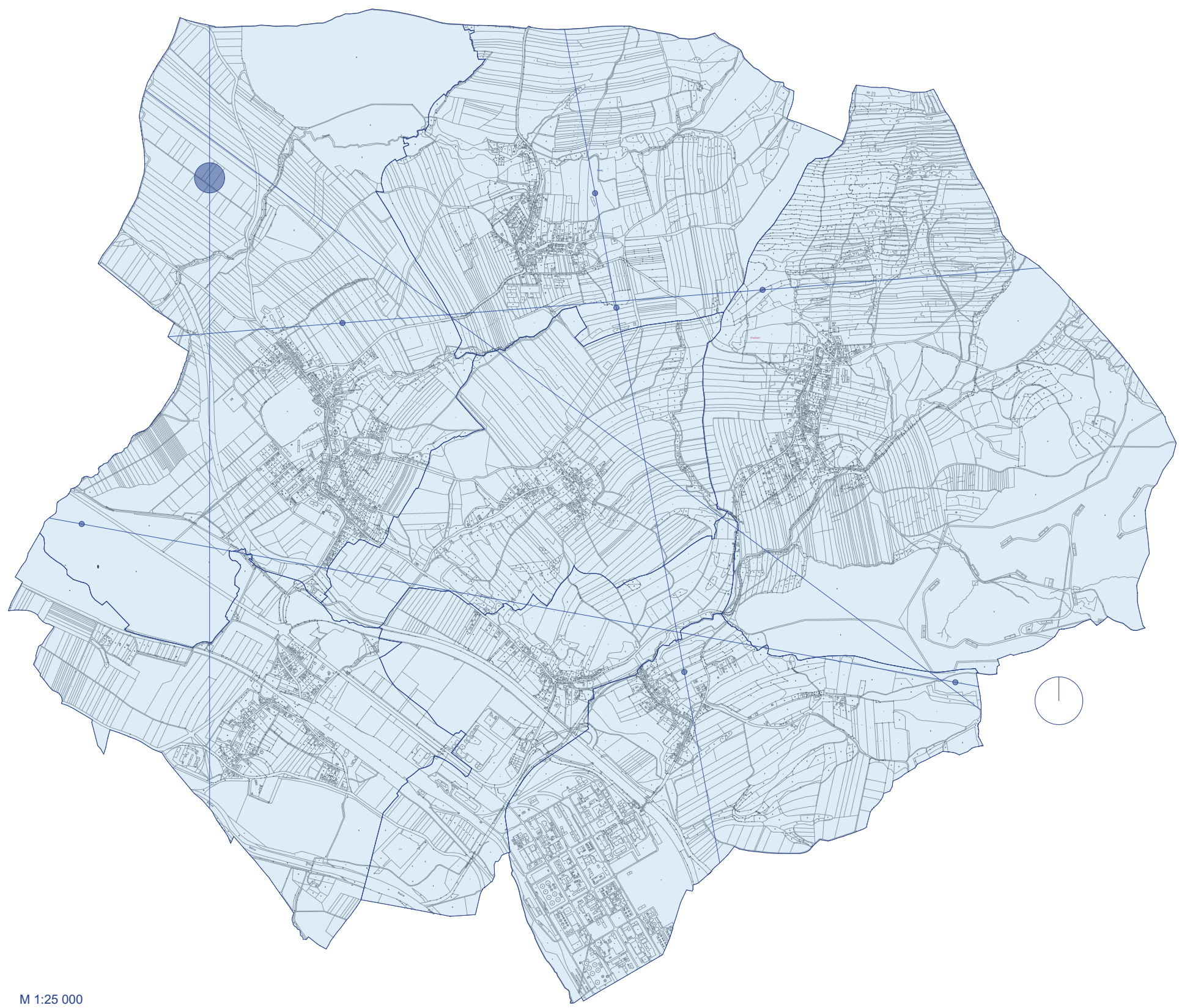
Kdysi dávno byly lokality nositelé jména rodiny, která tam hospodaří, dnes je to jen pole bez jména, na kterém hospodaří naprosto cizí člověk. Obyvaté jsou tak přímo odtrženi od okolní krajiny, i když jí část vlastní.

ODCIZENÍ OD KRAJINY, ZPLOŠTĚNÉ VNÍMÁNÍ OKOLÍ
DĚDICTVÍ A RODNÉ OKOLÍ, NEZNÁME KRAJINU KOLEM SEBE
VYTRÁCÍ SE VZTAH, ZAPOMÍNÁME ŽE KRAJINA MÁ JMÉNO, KTERÉ MU DALI PŘEDKOVÉ, UŽ JEN BLOUDÍME V KRAJINĚ
TENDENCE CESTOVAT PRYČ ZA ZÁŽITKY, PŘITOM PŘEHLIŽÍME INTENZIVNÍ ZÁŽITKY ZA VLASTNÍM PLOTEM

ZARŮSTÁNÍ CESTÍČEK, PĚŠINEK A STEZEK, ODLOUČENÍ LIDÍ OD SOUSEDSTVÍ, COVID, ODCIZENÍ, SEPARACE A IZOLACE
ZAPOMNĚNÍ A VYCHLADNUTÍ VRĚLÝCH VZTAHU

ZMĚNA KRAJINY NA POUZE HOSPODÁŘSKOU FUNKCI, VÍČ OD NÍ NECHCEME, NEPOTŘEBUJEME? JAK SE POHÝBUJEME PO KRAJINĚ, JAK JÍ VNÍMÁME A CO PRO NÁS ZNAMENÁ

1. LÁN

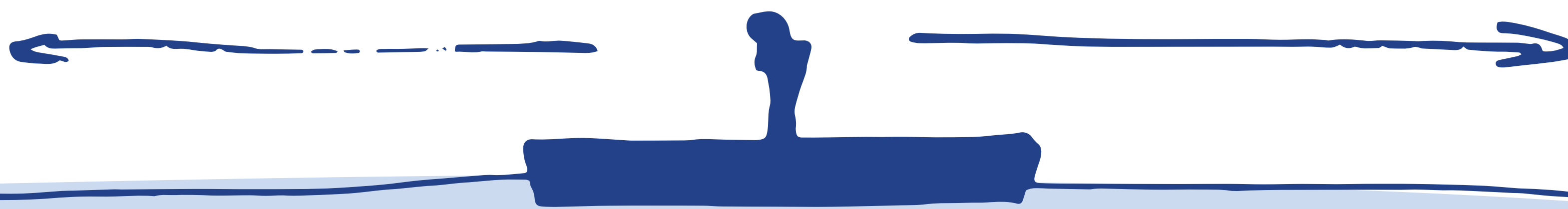
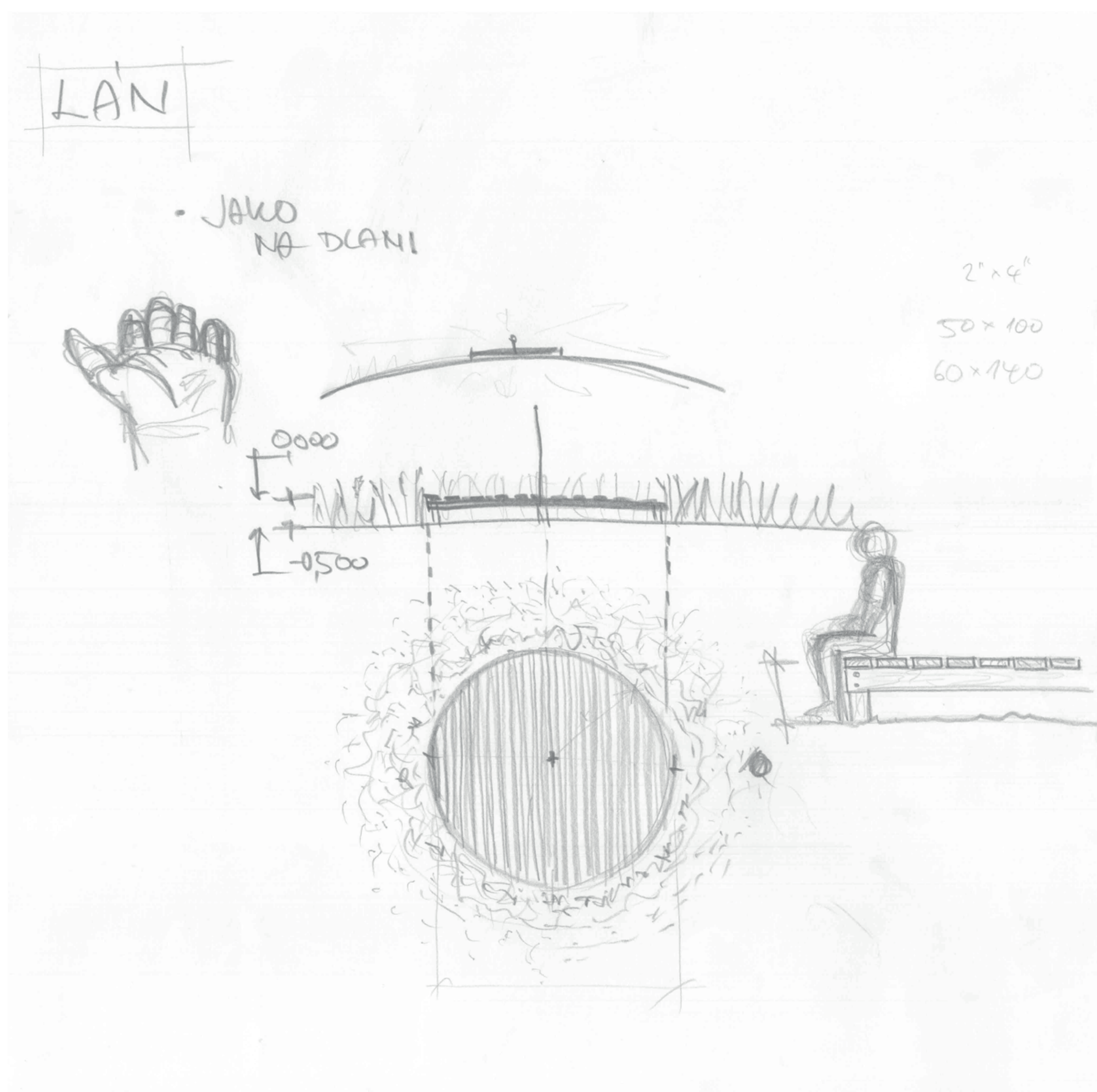

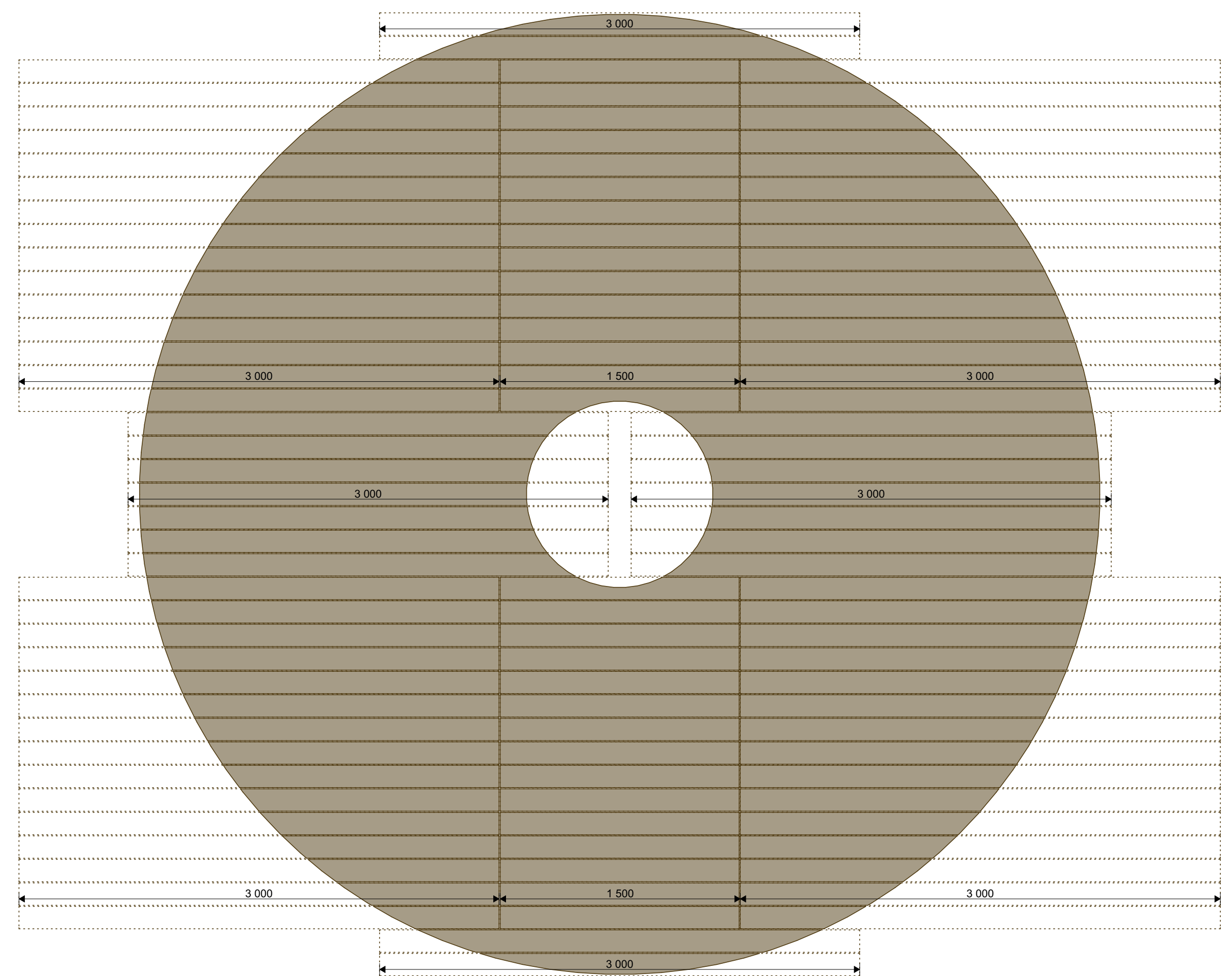
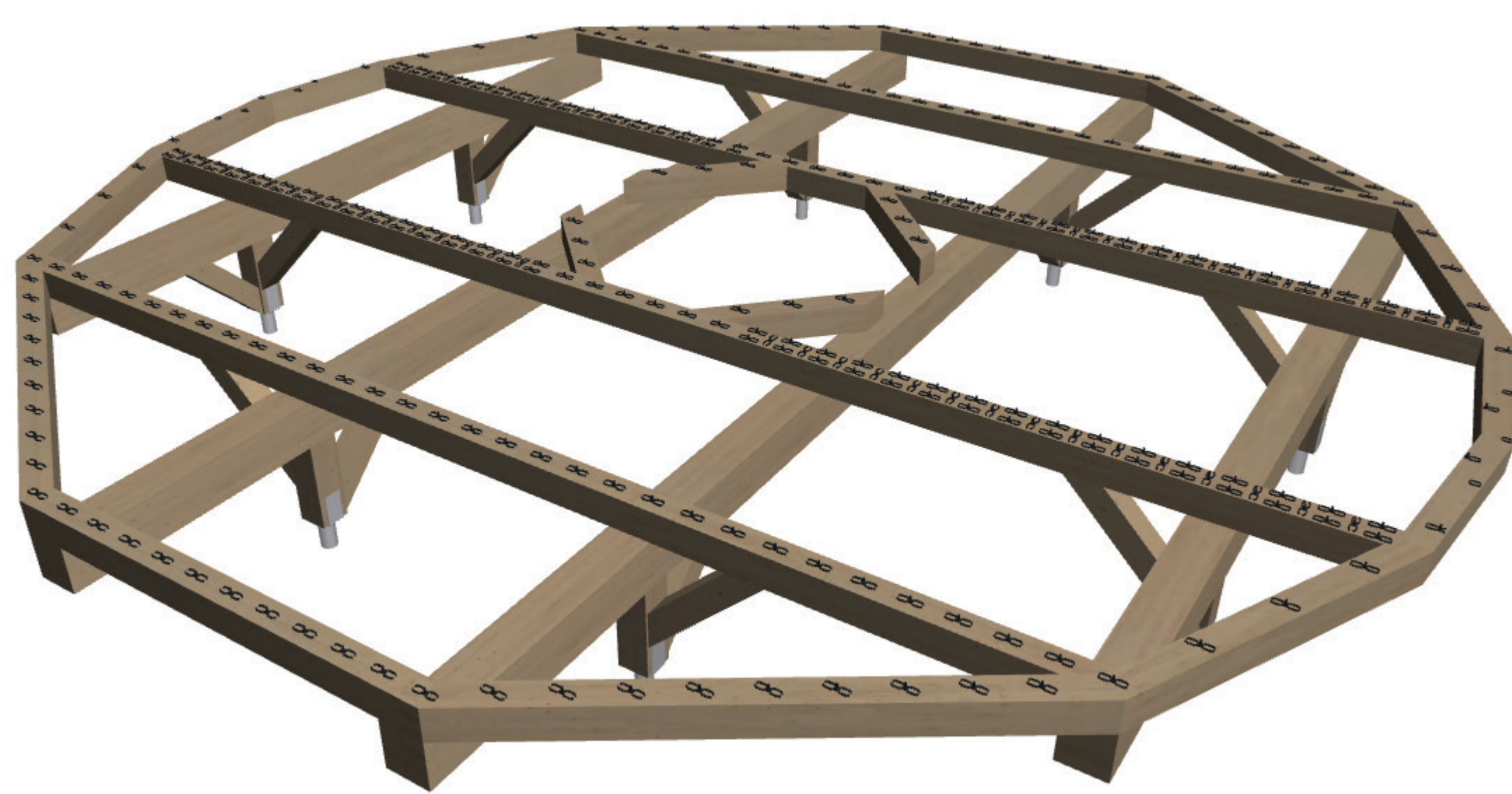
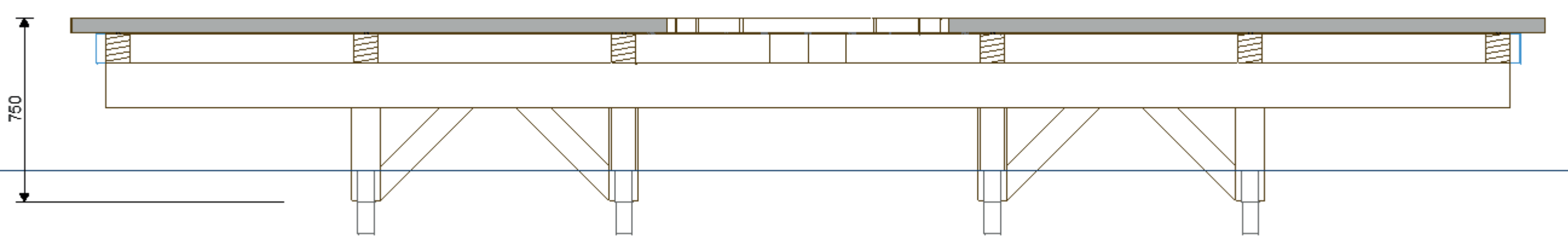
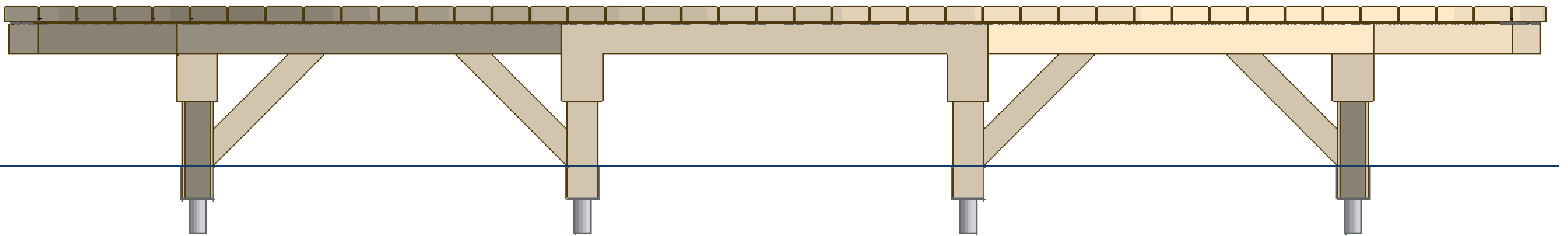
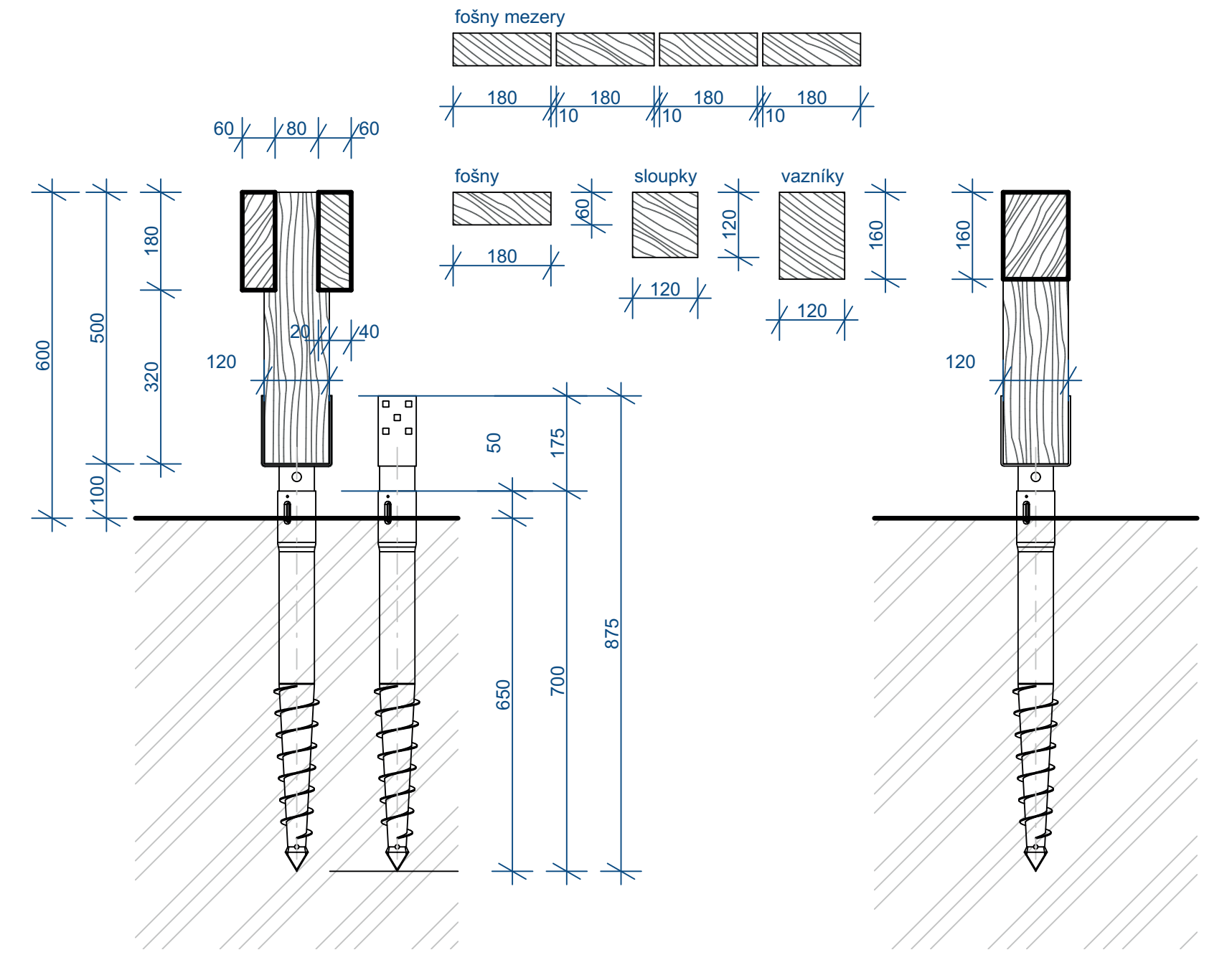
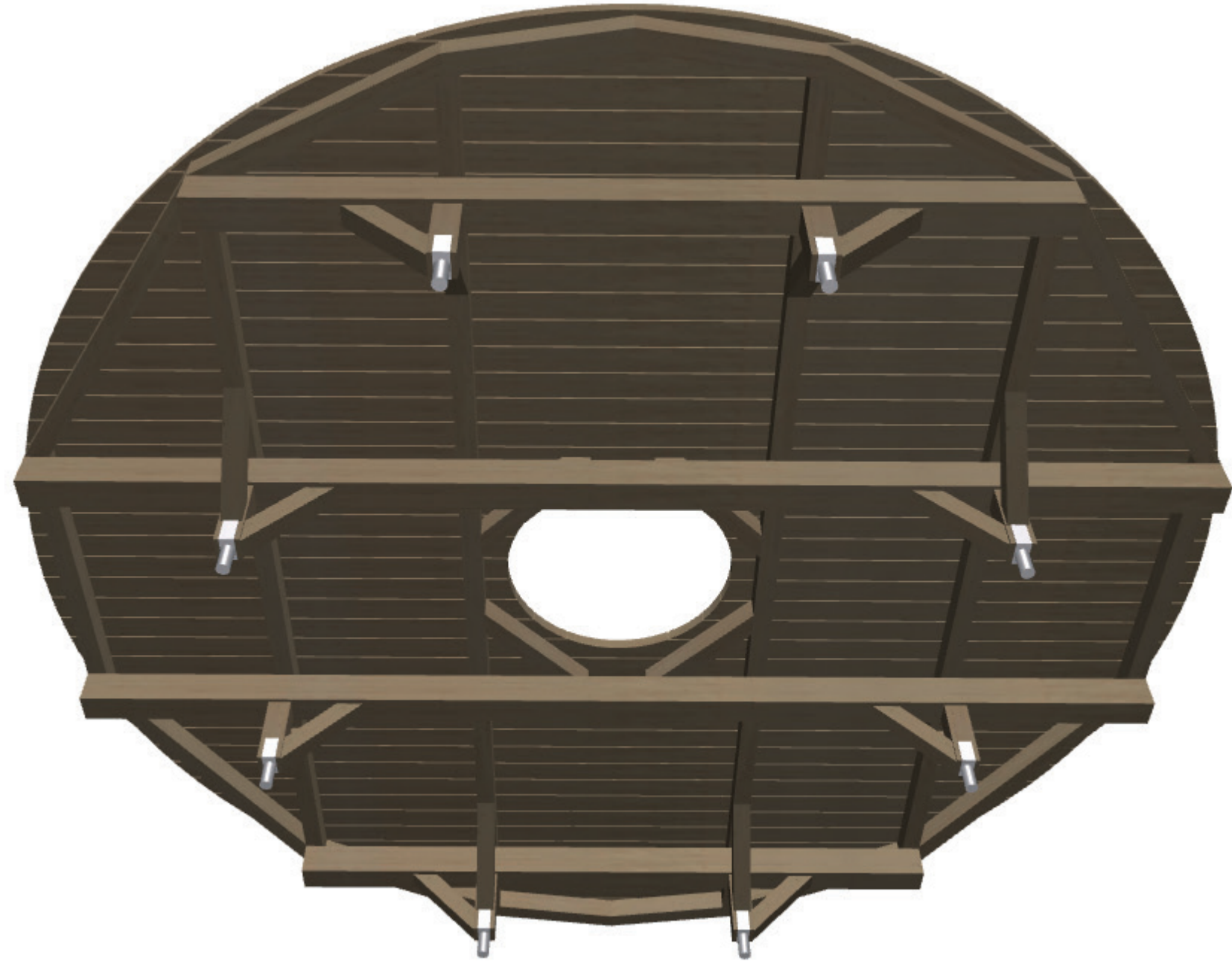
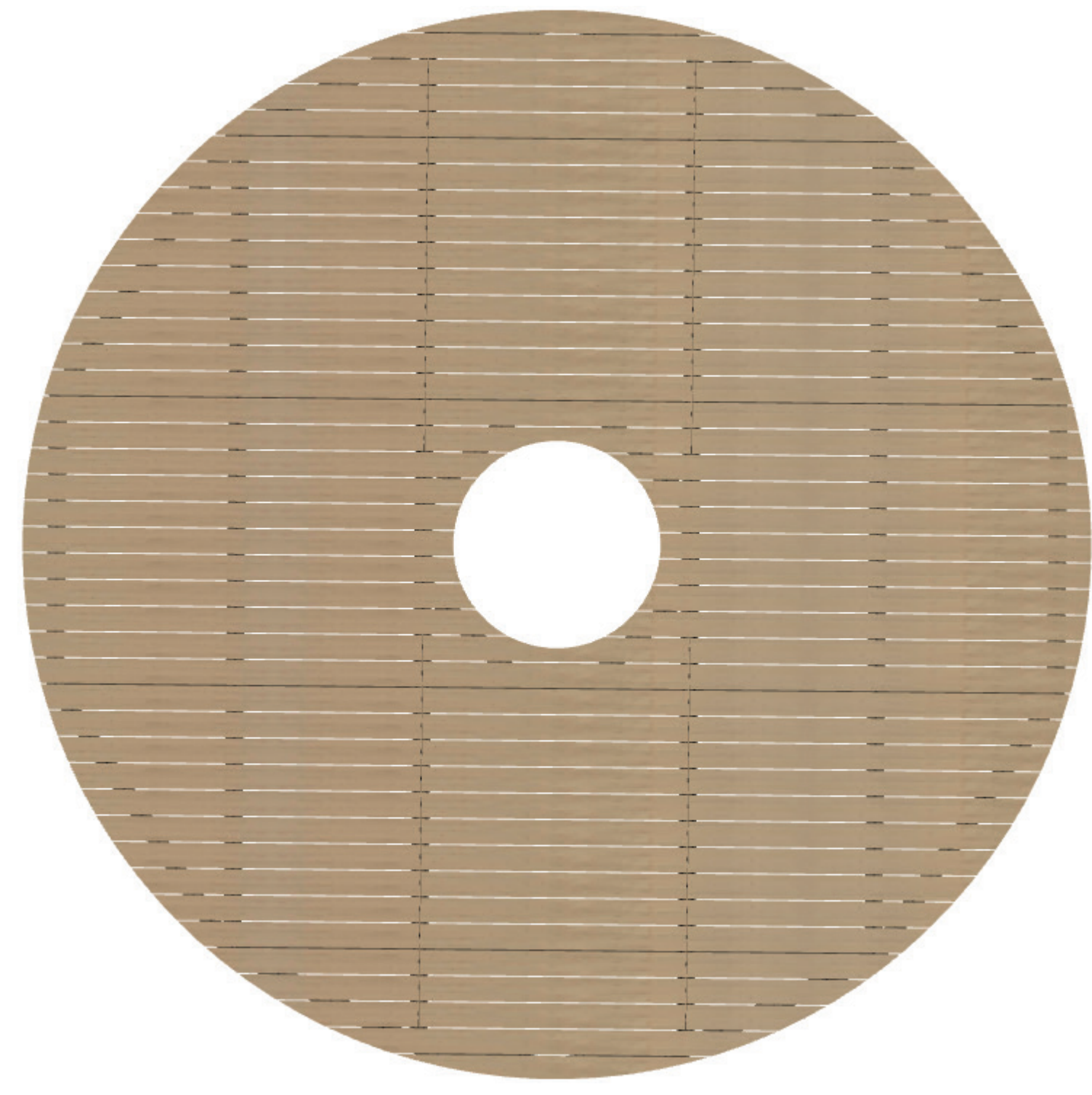
M 1:25 000

Místo odlehlé a zdánlivě zcela pusté. Velký volný prostor, který se rozprostírá do dálky. Člověk si zde uvědomí vlastní velikost, může se nadechnout a být ve volném prostoru. Nic mu nebrání ve výhledu a vidí do všech směrů. Nachází se na dlani, která mu dává možnost rozhlédnout se kolem sebe a uvědomit si vlastní velikost. Lán byl odjakživa velké rozlehlé pole, které se od minulých dob změnilo pouze formálně dnes se nejedná o jednotlivé pruhy políček vlastněných jednotlivými lidmi, ale o velkoplošné zemědělství. Díky tomuto faktu zde člověk může nerušeně trávit čas mimo osídlení vesnic a není rušen žádnou terénní nerovností. Lán je rovinatá plocha, která svým horizontem sahá až po první stromy v dáli a jedná se tak největší prostor s jednotným charakterem.

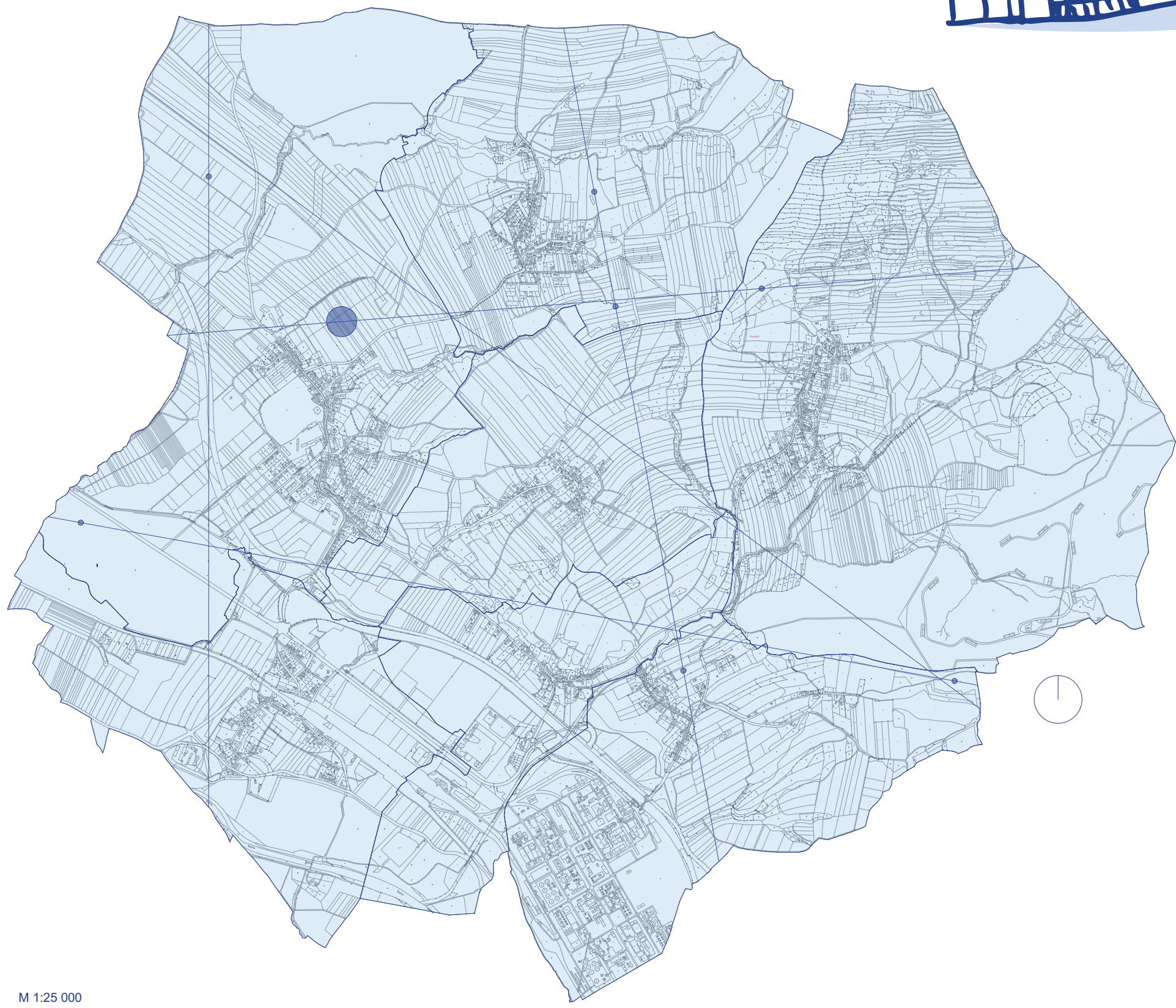
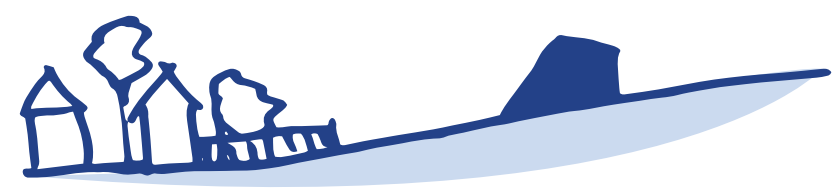
Na Láně navrhují vyvýšenou platformu, která změní horizont pozorovatele o zdánlivý kousek, ale i díky tomuto vyvýšení dokáže pozorovatel zažít odlišný zážitek z totožného místa. Mírnou změnou horizontu se platforma stává symbolem vyvýšené dlani, která nabízí volnost a možnosti pro zastavení na tomto rozlehlém místě.

Koncept vychází z názvu místa, lán odjakživa symbolizoval velikost, která pro člověka byla naprosto převyšující jeho měřítko, jednoduchá platforma se stává zastávkou v samotném středu lánu, kde si lidé mohou sednout, lehnout, tančit nebo jen zažívat nové perspektivy a nové horizonty této obrovské plochy v krajině.

2. NADEVSI

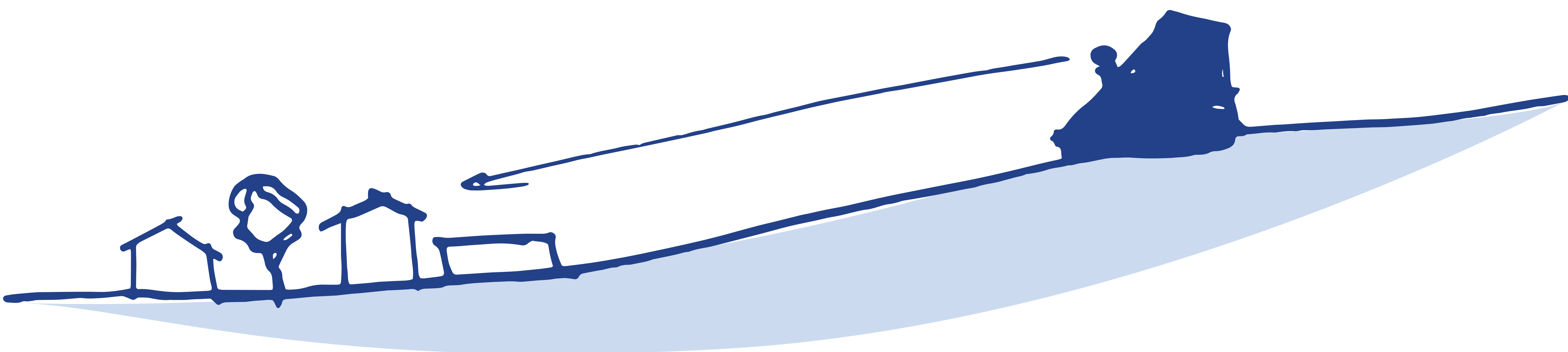

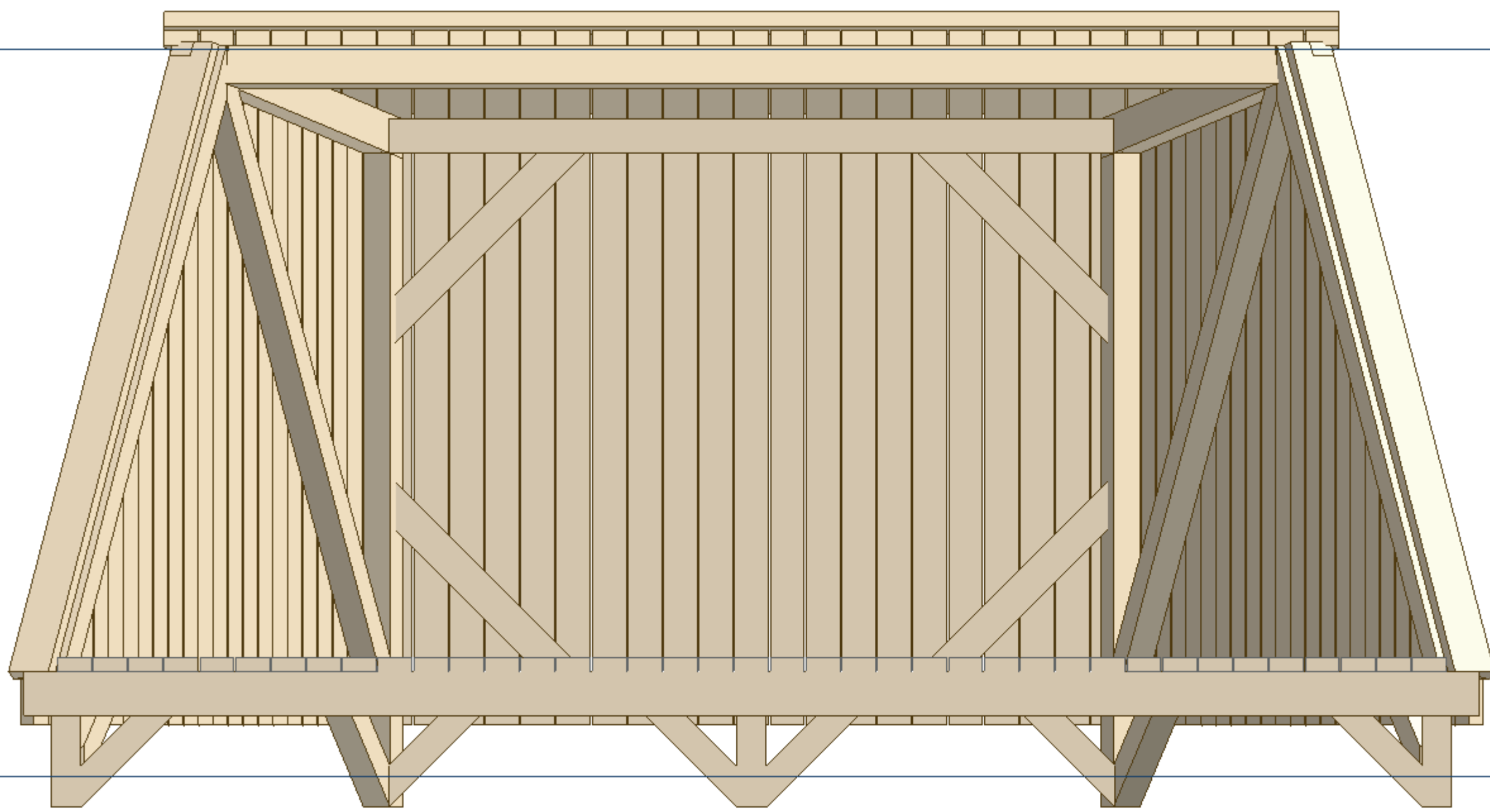
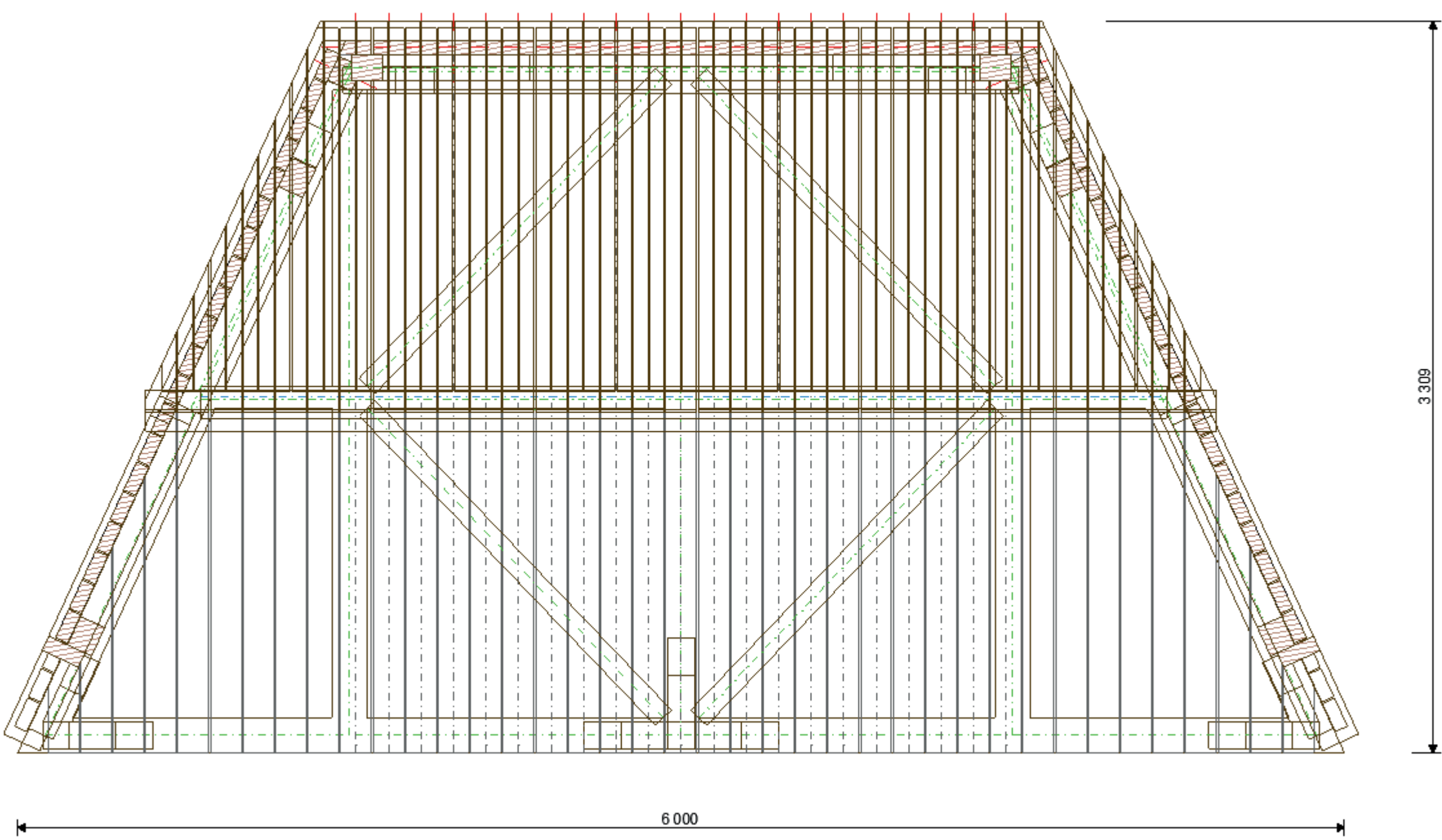
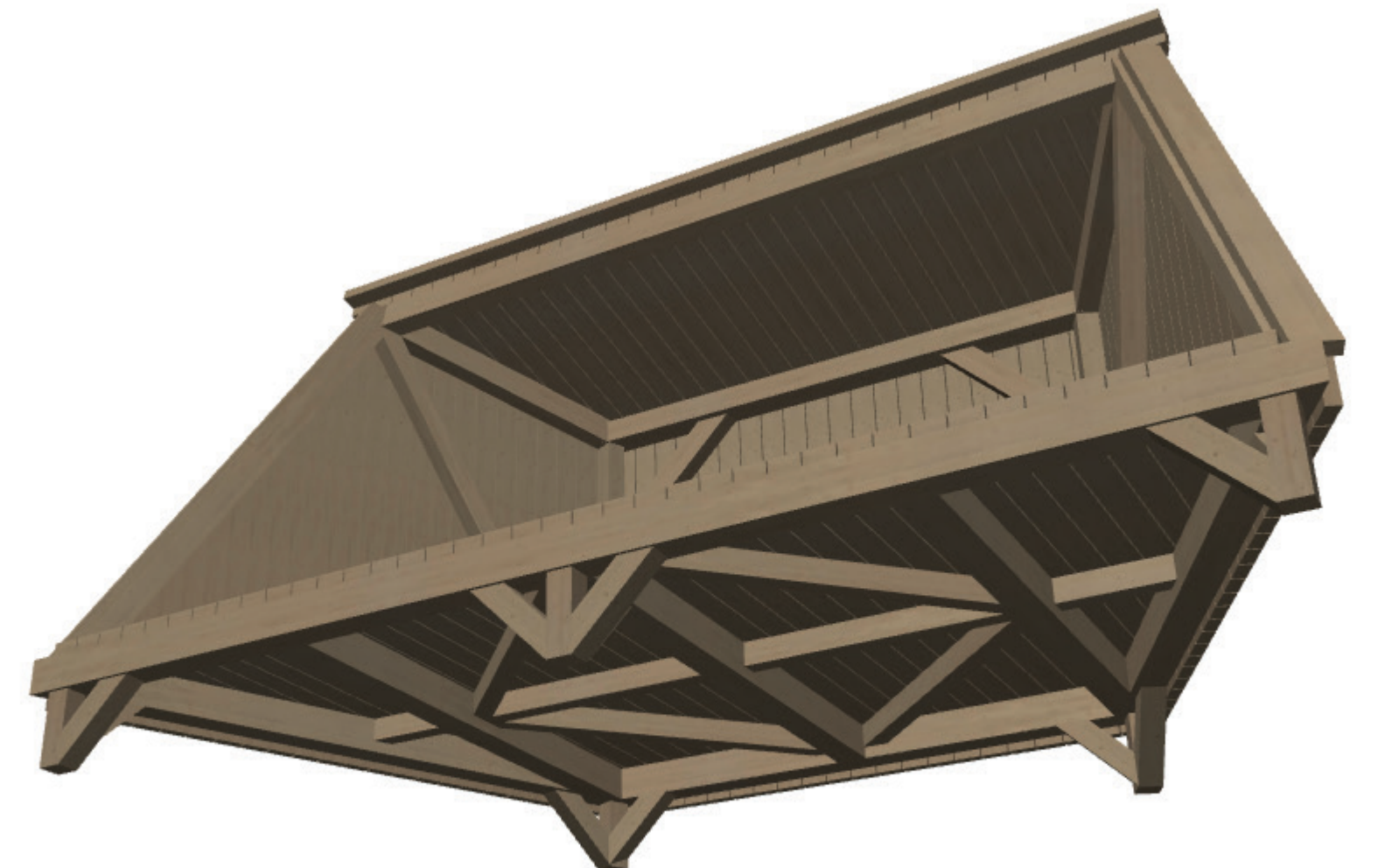
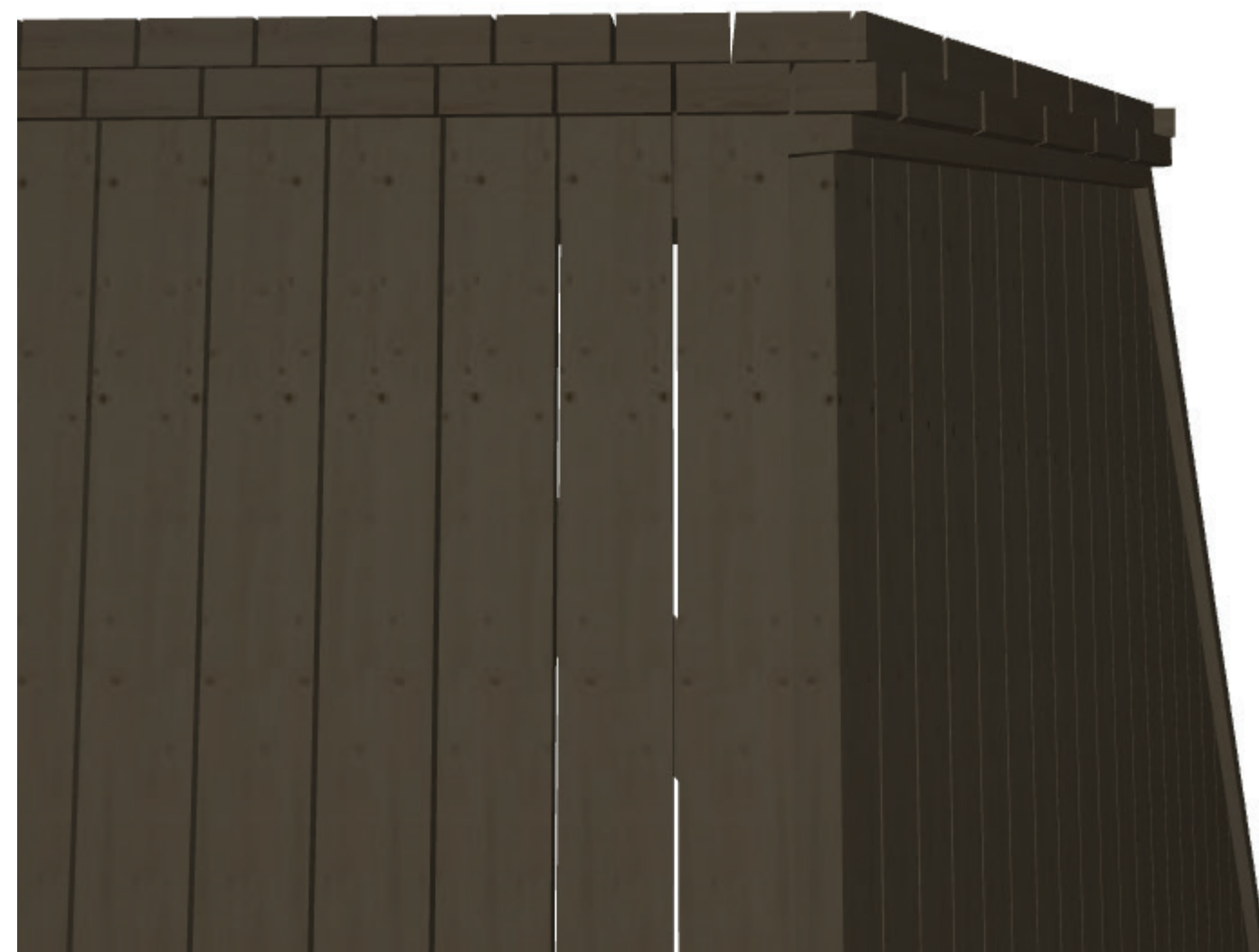
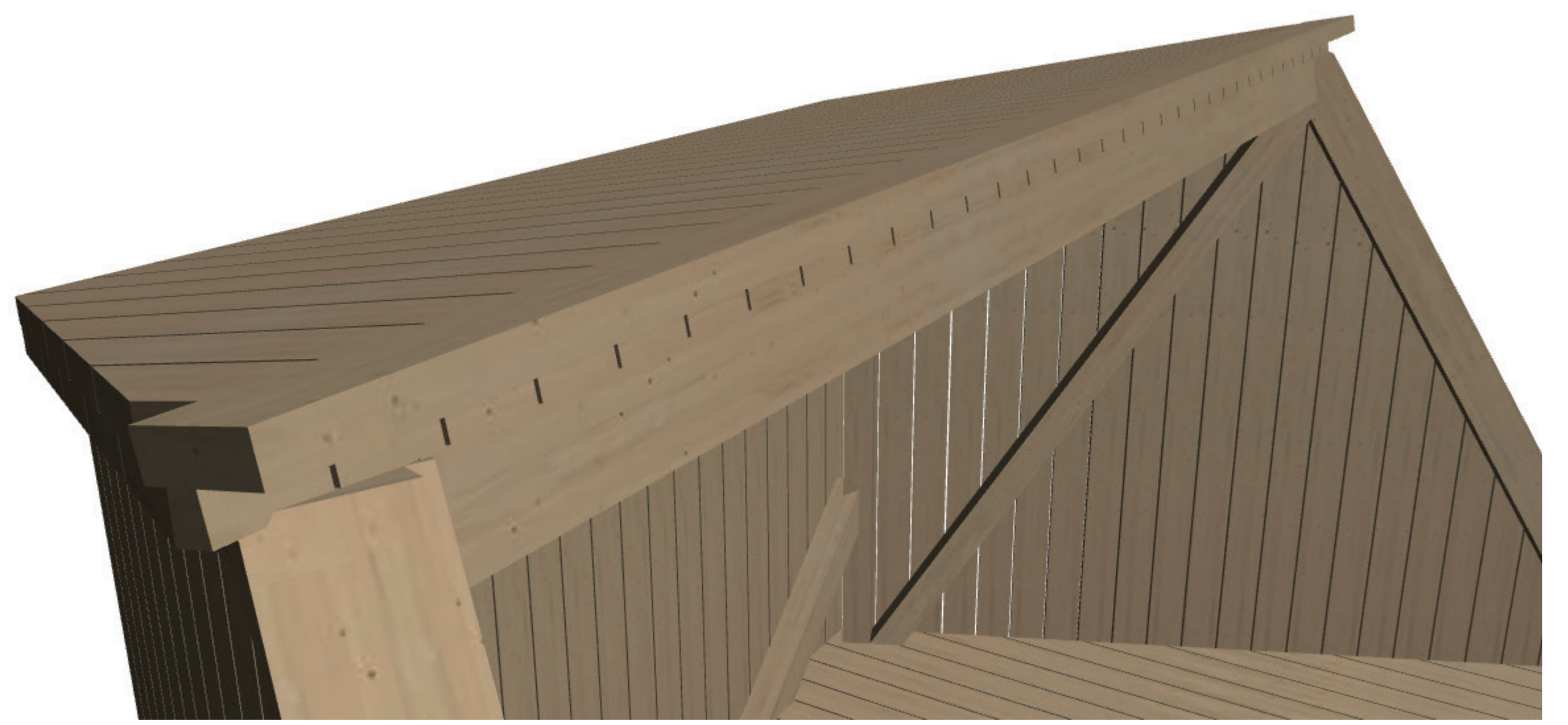
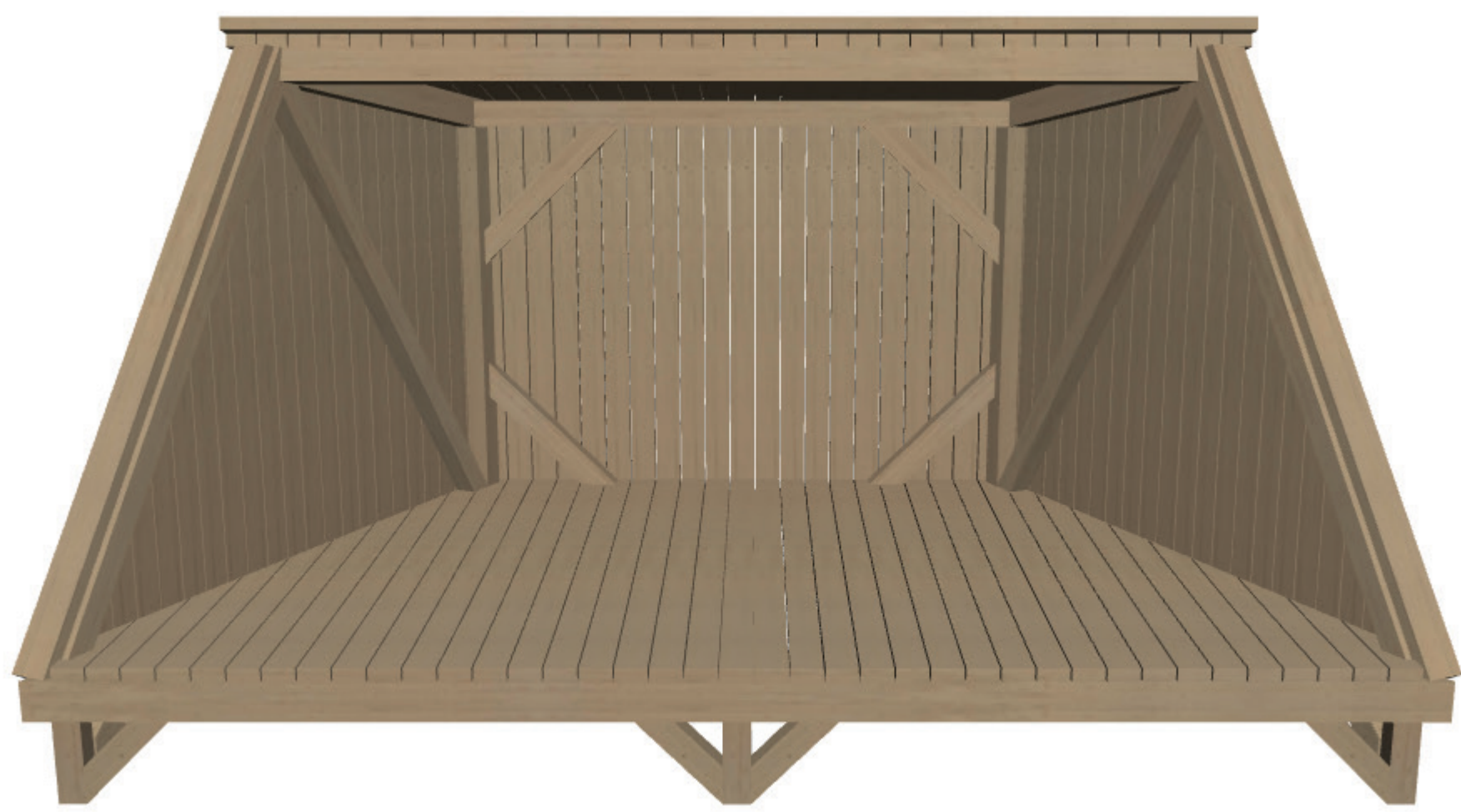
M 1:25 000

Místo blízke našim obydlím, ktoré je v tesnej blízkosti vesnice a priamo s vesnicou súvisí. Terén sa za vesnicou postupne zvedá a vytvára tak mierne svah, ktorý nese druhé miesto mé práce. Nadevsí je zcela určité spojené s geologickými náležitosťami tohoto miesta, pretože sa fyzicky nachádza nad vesnicou, a tudíž si své jméno jednoznačně zaslouží. Díky blízkosti vesnice Lešné se zde odehrává jedinečné divadlo, které si z tohoto místa můžeme každodenně vychutnávat v životní premiéře. zvýšená poloha místa dává přehled nad Lešnou a dokážeme zde pozorovat život obyvatel. Jdou slyšet zvuky traktorů, štěkot psů, a dokonce hlasy obyvatel, kteří s tímto místem ve skutečnosti sousedí. Místo je také velmi vyhledávané pro procházky a volnočasové aktivity. Jako malí jsme zde sami pouštěli papírové draky a dováděli. Místo natolik blízke lidem, že je vnímáno jako bezpečné všem známé místo.

Nade vsí jsem svůj návrh zaměřil na pohledy do vesnice, průhledy mezi domy a všemožné výhledy směřující na vesnici. Vytváraím zde pódium spolu s kulisou, která má návštěvníkův pohled nasměřovat zpátky na vesnici. Jedná se o důležitý moment, který pomáhá lidem připomenout odkud vyšli. Většina lidí toto místo využívá jako vstup do krajiny a pohledy směřují od vesnice pryč, ale díky jménu místa si může každý připomenout, že je důležité se také podívat zpátky na vesnici.

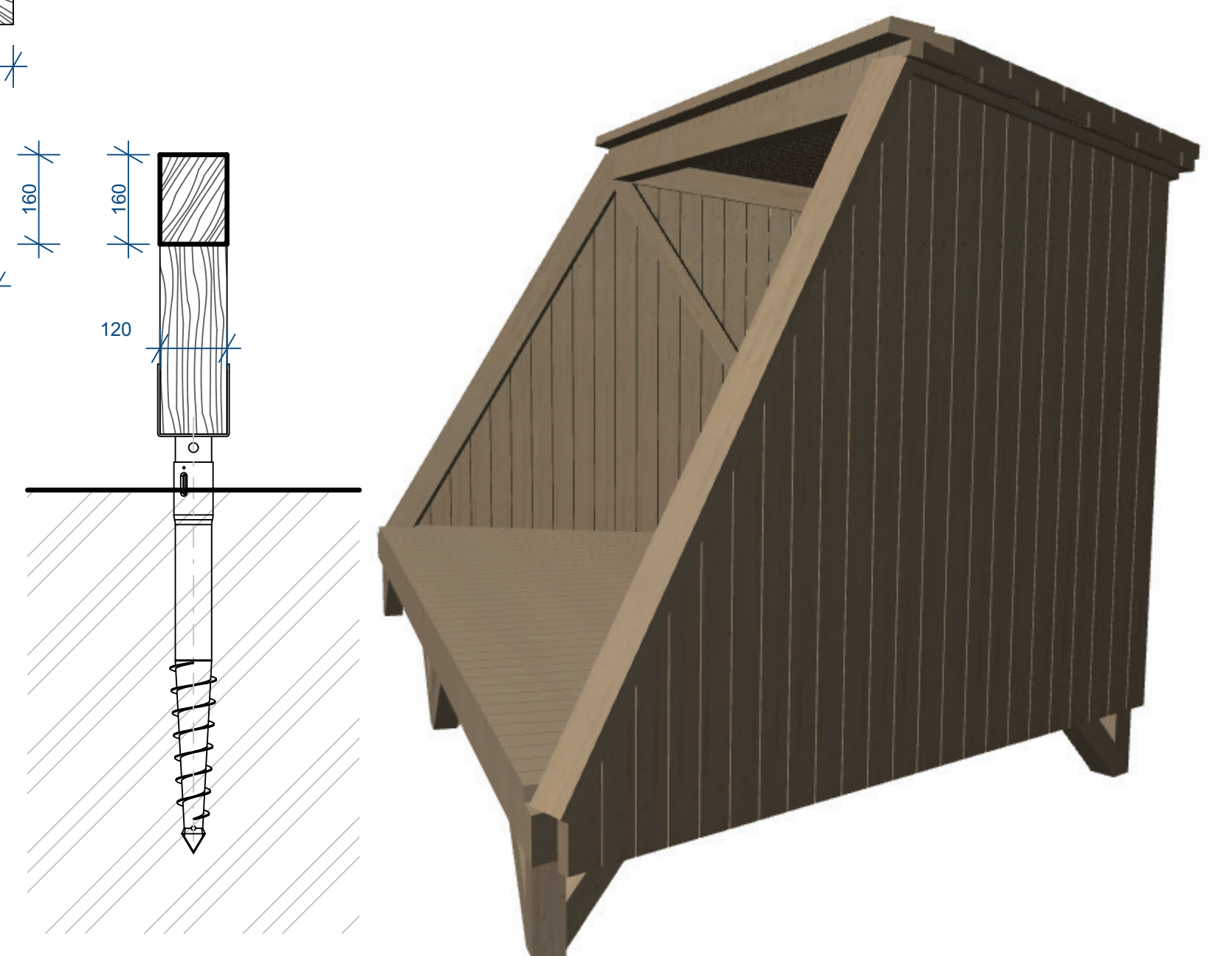
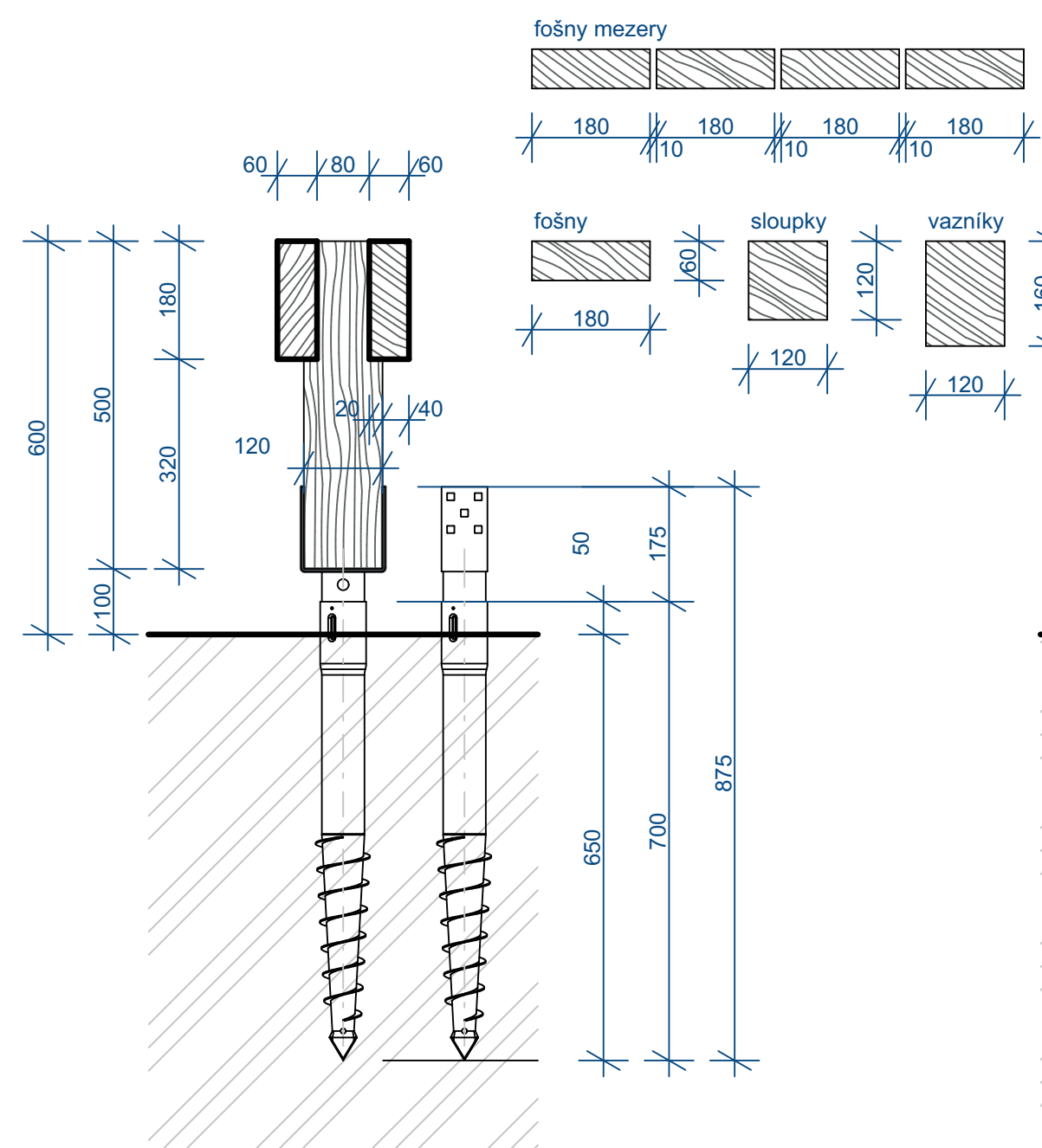
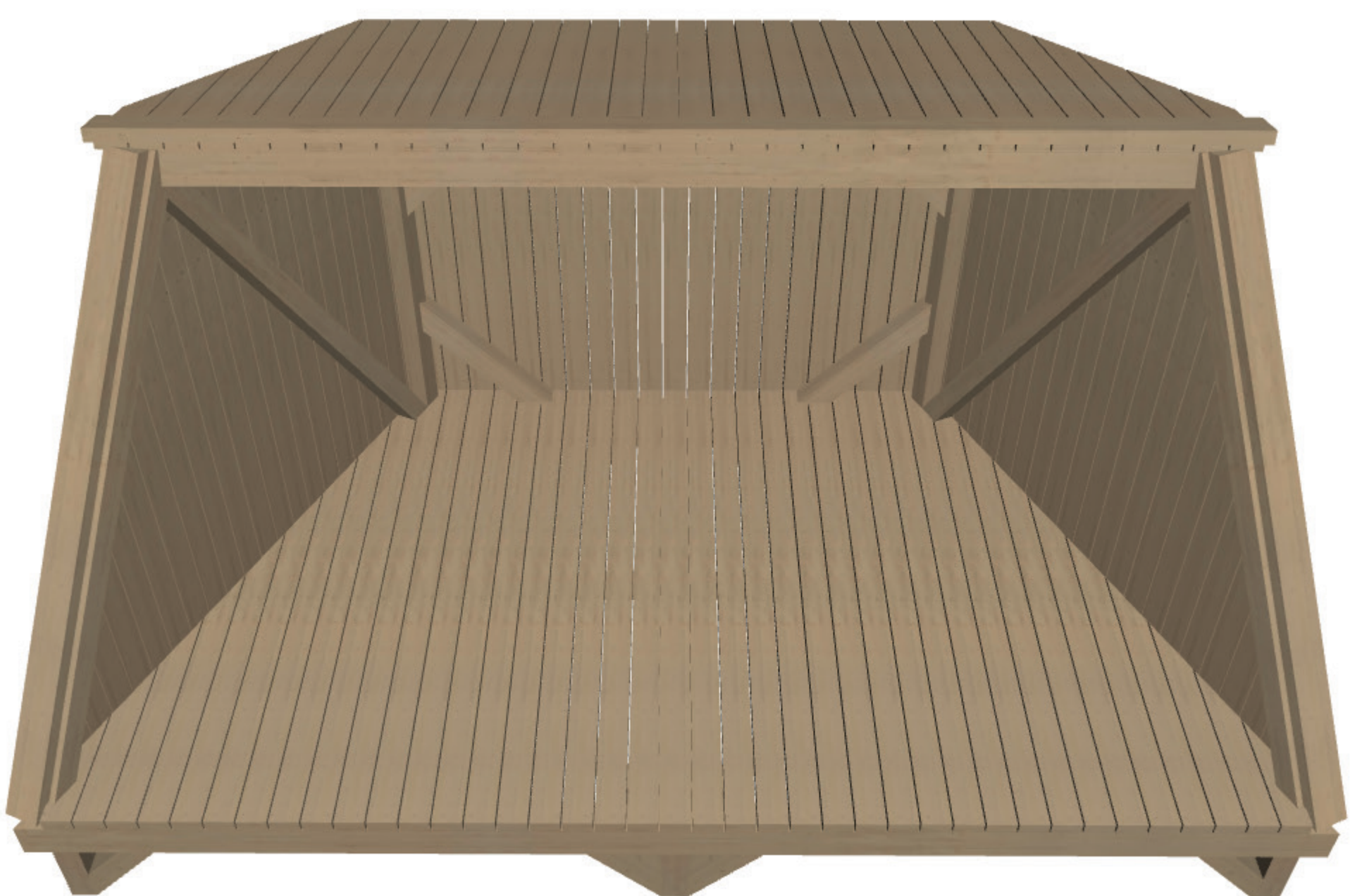
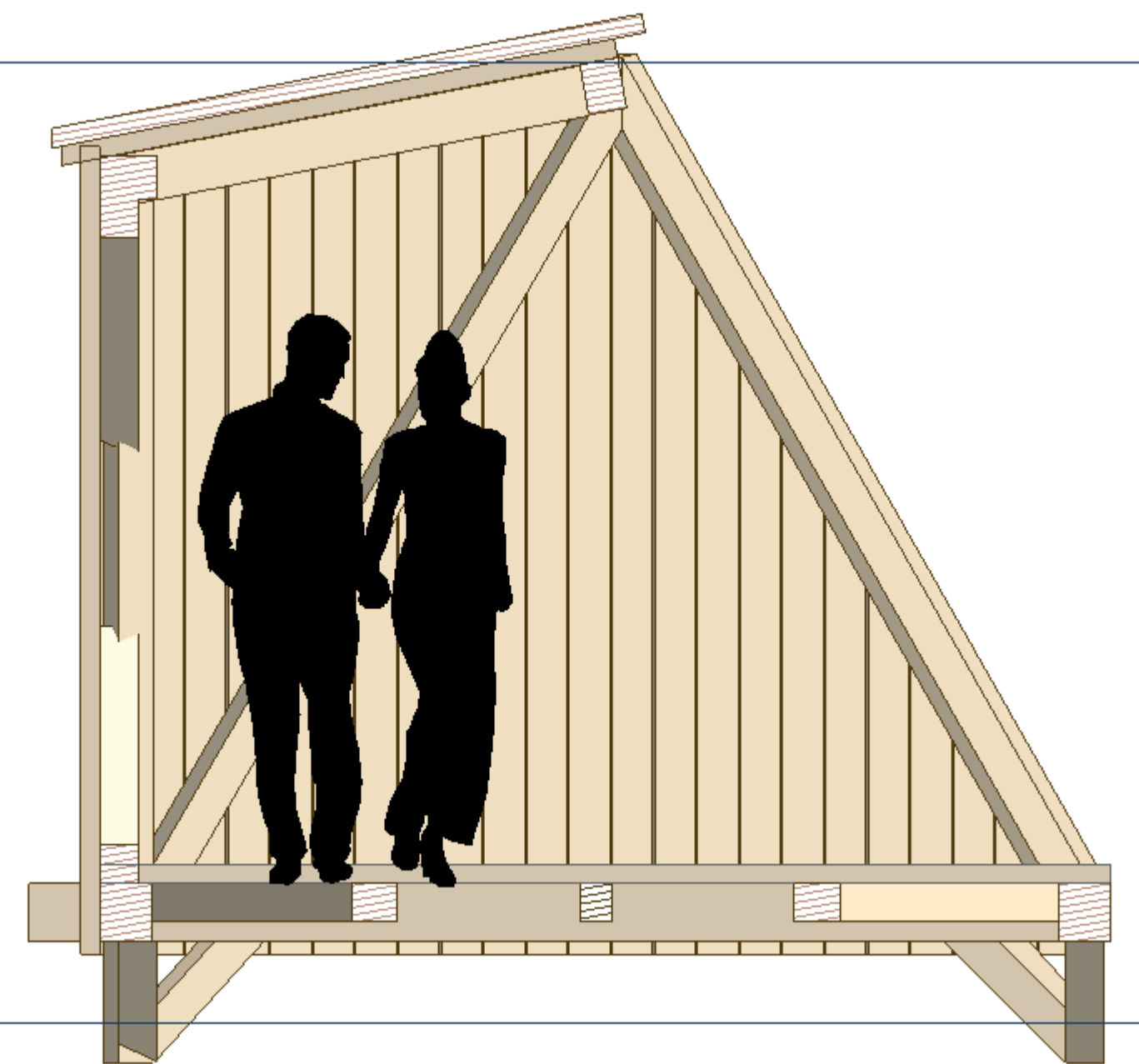
Koncept je založený na vytvoření stavby, která bude otevřená na vesnici, vytvoří platformu pro aktivity lidí a umožní se soustředit směrem k vesnici. Stavba je tvořena pódiumem, kulisou v podobě tří stěn a malou stříškou. Tvary jsou zešíkmeny a vytváří tak zorné pole směřující na Lešnou.

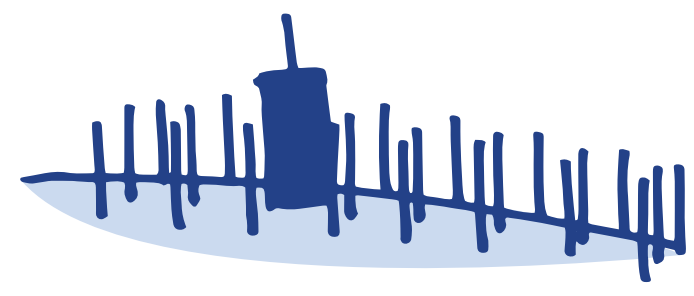
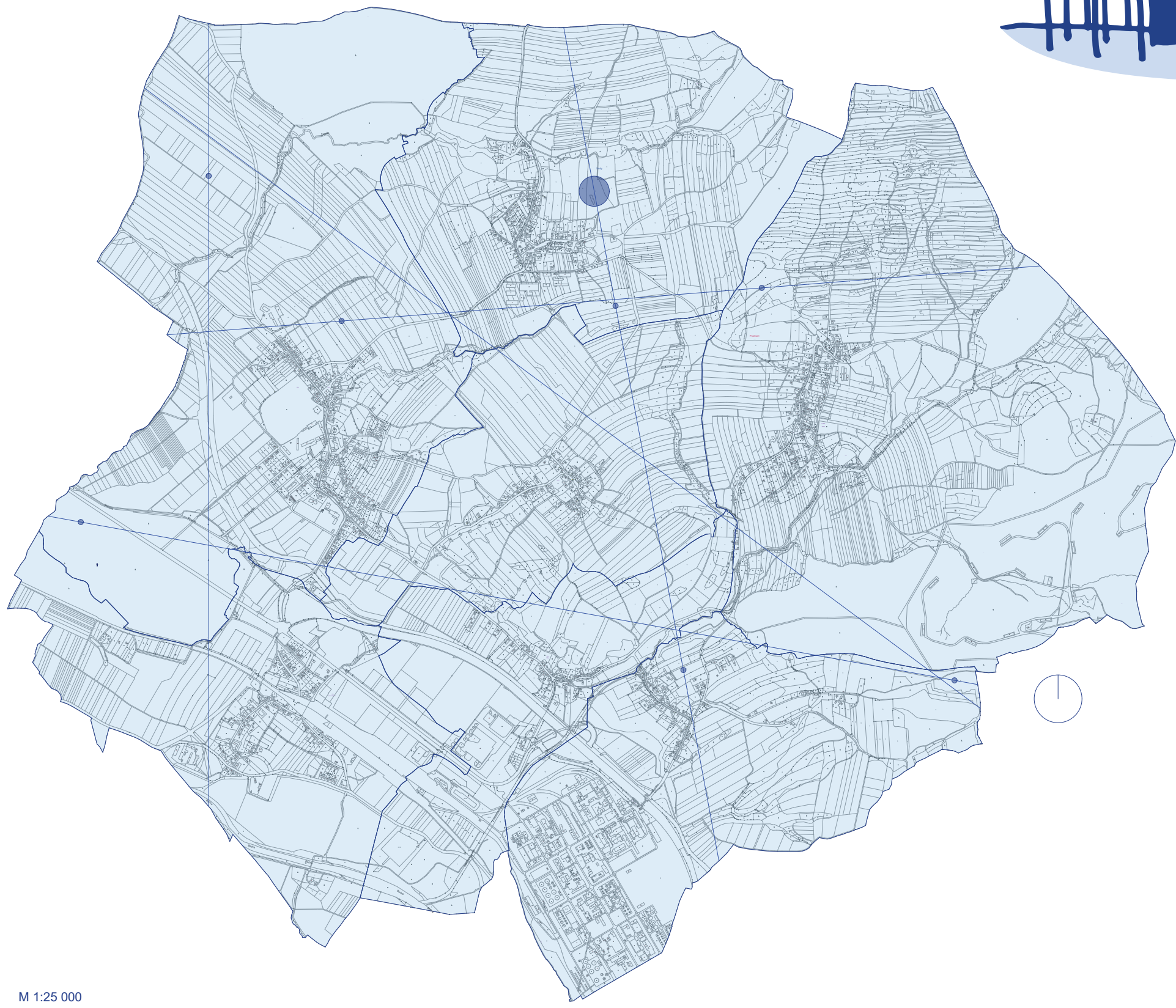

+3.000
2.2 NP

±0.000
1.1 NP

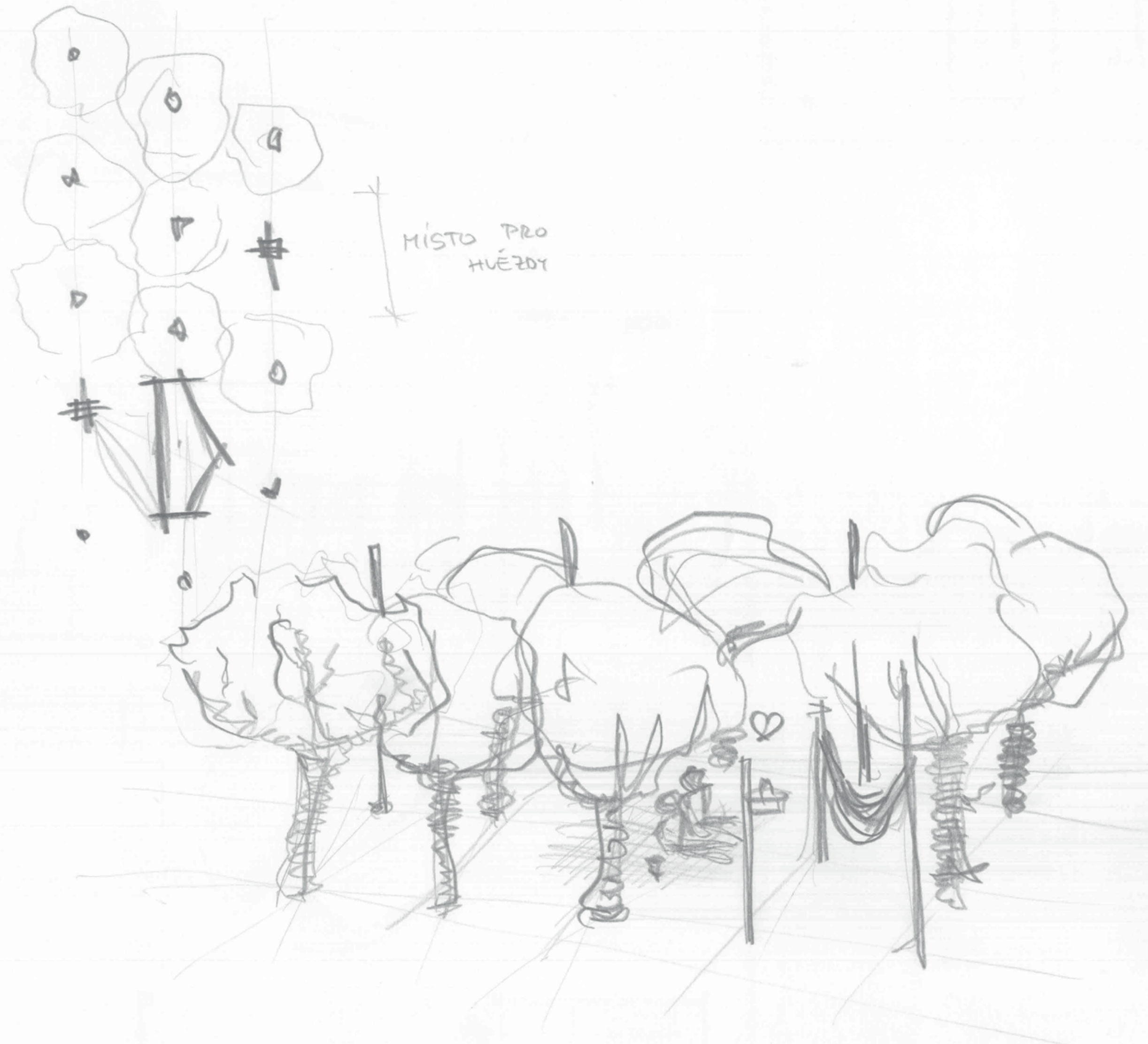

3. SADY

SADY

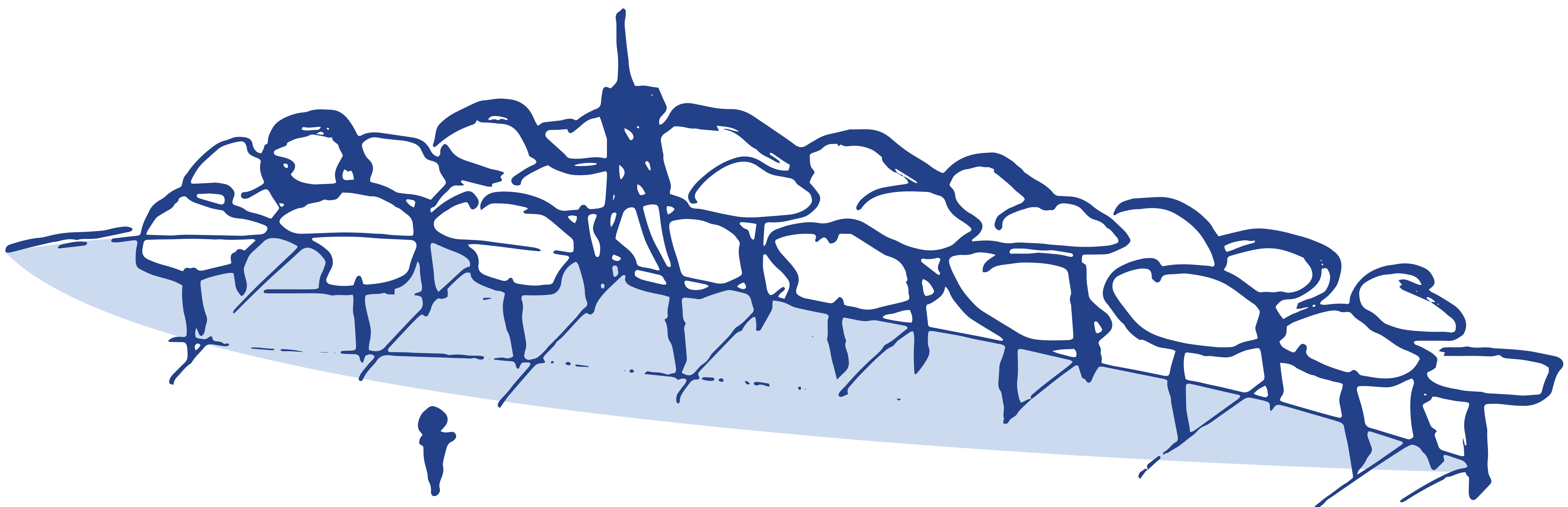
• RAST I ROMANTIKA, ZAPAD - DOPLNĚNÍ

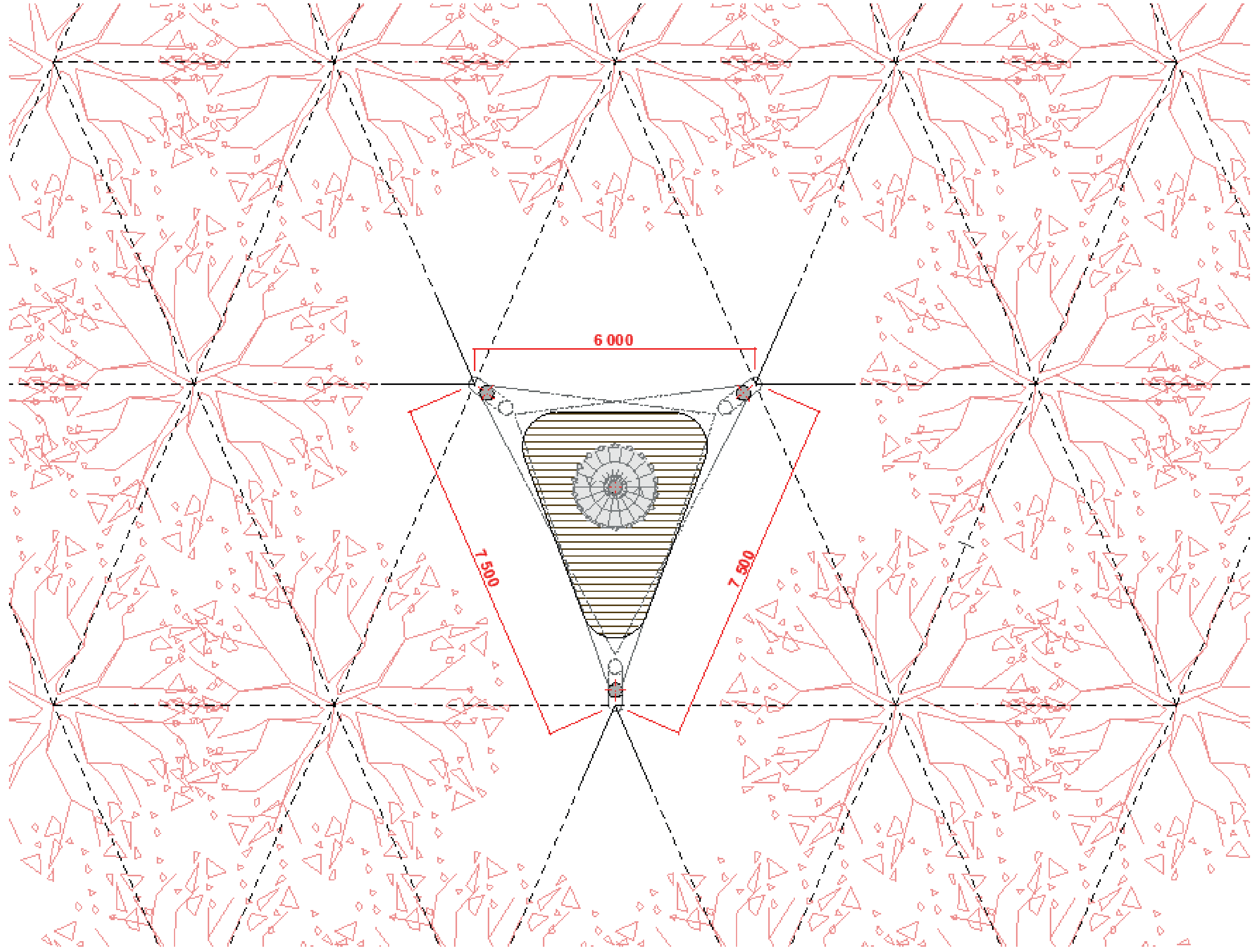
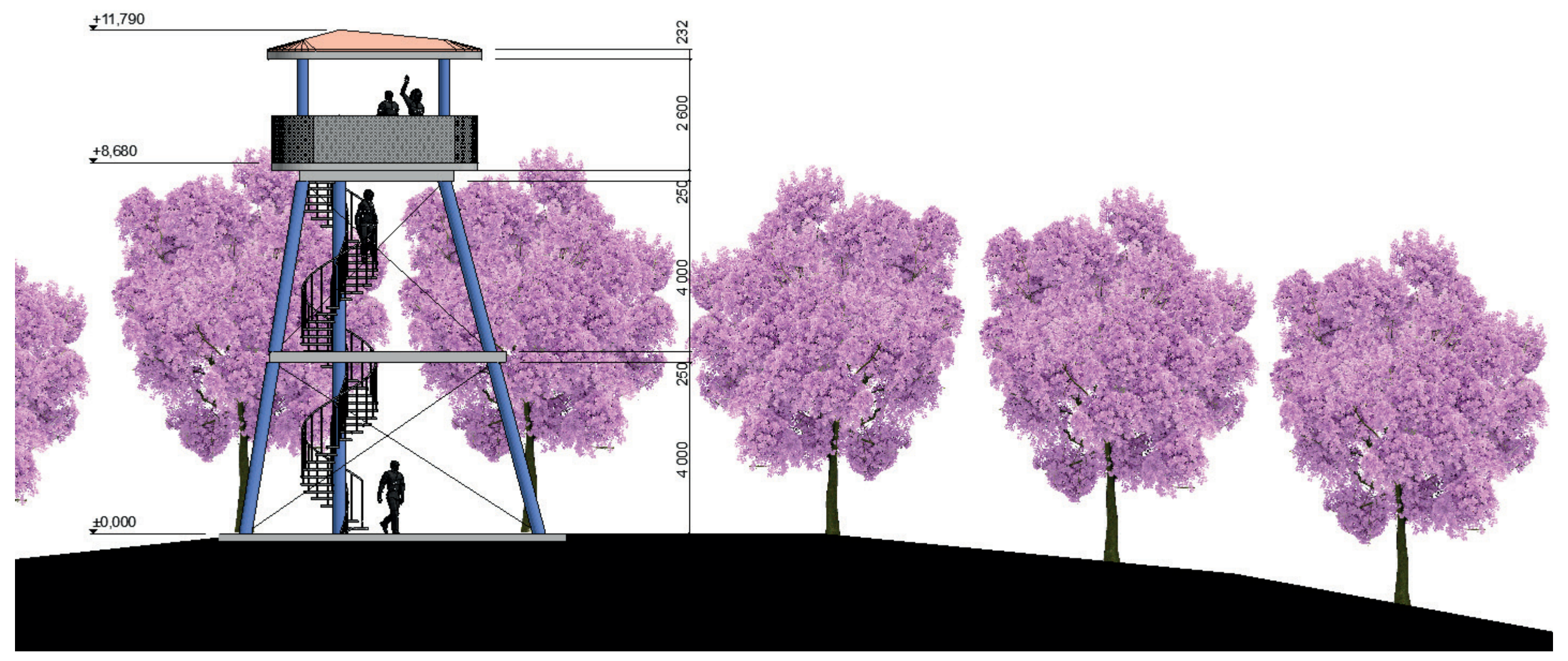

Místo, odrážející vysoce kulturní krajinu mého okolí, lidská činnosti je patrná z rastru celého sadu. Všudypřítomný řád narušuje jen pár prázdných míst v jinak dokonalém rastru stromů, sad je starý a neudržovaný. Kvůli jeho zarostlému rastru náletovými dřevinami si zamyšlený člověk nemusí všimnout pravidelnosti výsadby a projde kolem sadu s pocitem, že minul nějakou zalesněnou část louky. Uvnitř sadu si člověk všimne pravidelného rastru, ve kterých se tyčí vzrostlé stromy, sad je z poloviny třešňový a ve spodní část je tvořen jabloněmi. Skrze sad vede frekventovaná stezka, kterou využívají především zvířata a díky této prošlapané cestičce se do pravidelného rastru vmísila i jedna organická linie, která je spolu s hranicí sadu jediným nepravidelným prvkem.

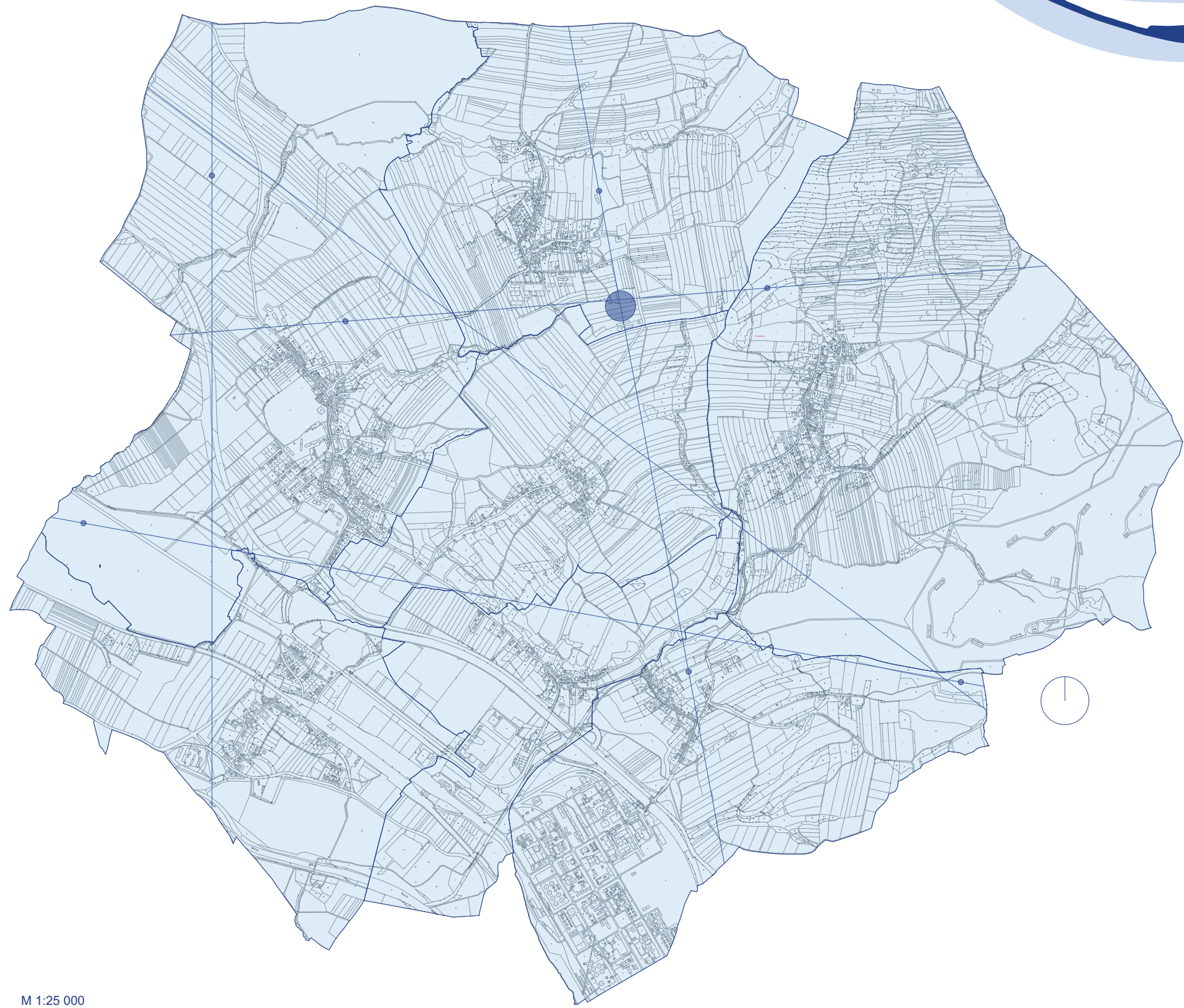
V sadě si člověk může najít individuální místo pro piknik, posadit se do trávy a opřít se o strom, v každém ročním období sad nabízí odlišnou tvář a intenzivní zážitek. Někdy je sad více čitelný skrze zimní měsíce, kdy není zahalen zelenými listy, v jiných měsících se promění v květy zalitou oblast. Díky ovocným stromům se také v období dozrávání plodů stává velmi navštěvovaným místem.

Koncept je založený na doplnění děravého rastru o rozhlednu, která vyčnívá nad koruny stromů a láká tak lidi k návštěvě, zároveň se nachází uprostřed sadu a lidé se tak díky tomu ocitnou v sadě, který by mohli na své cestě minout. Osobně jsem kolem sadu šel několikrát a až díky této práci jsem do něj vstoupil a vím, že na základě této zkušenosti se tam budu vracet.

4. NA JÁMĚ

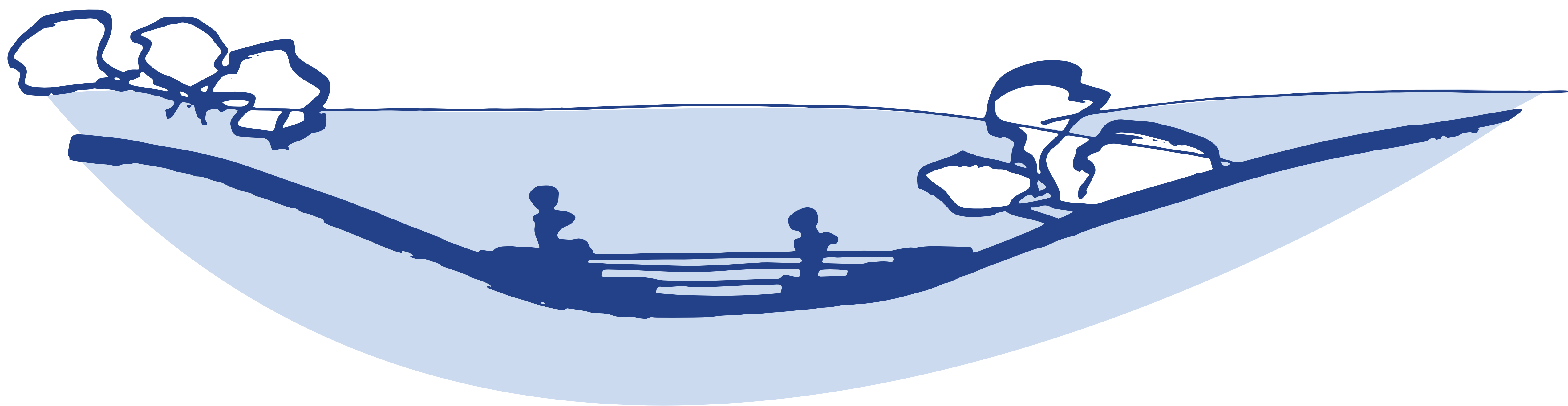
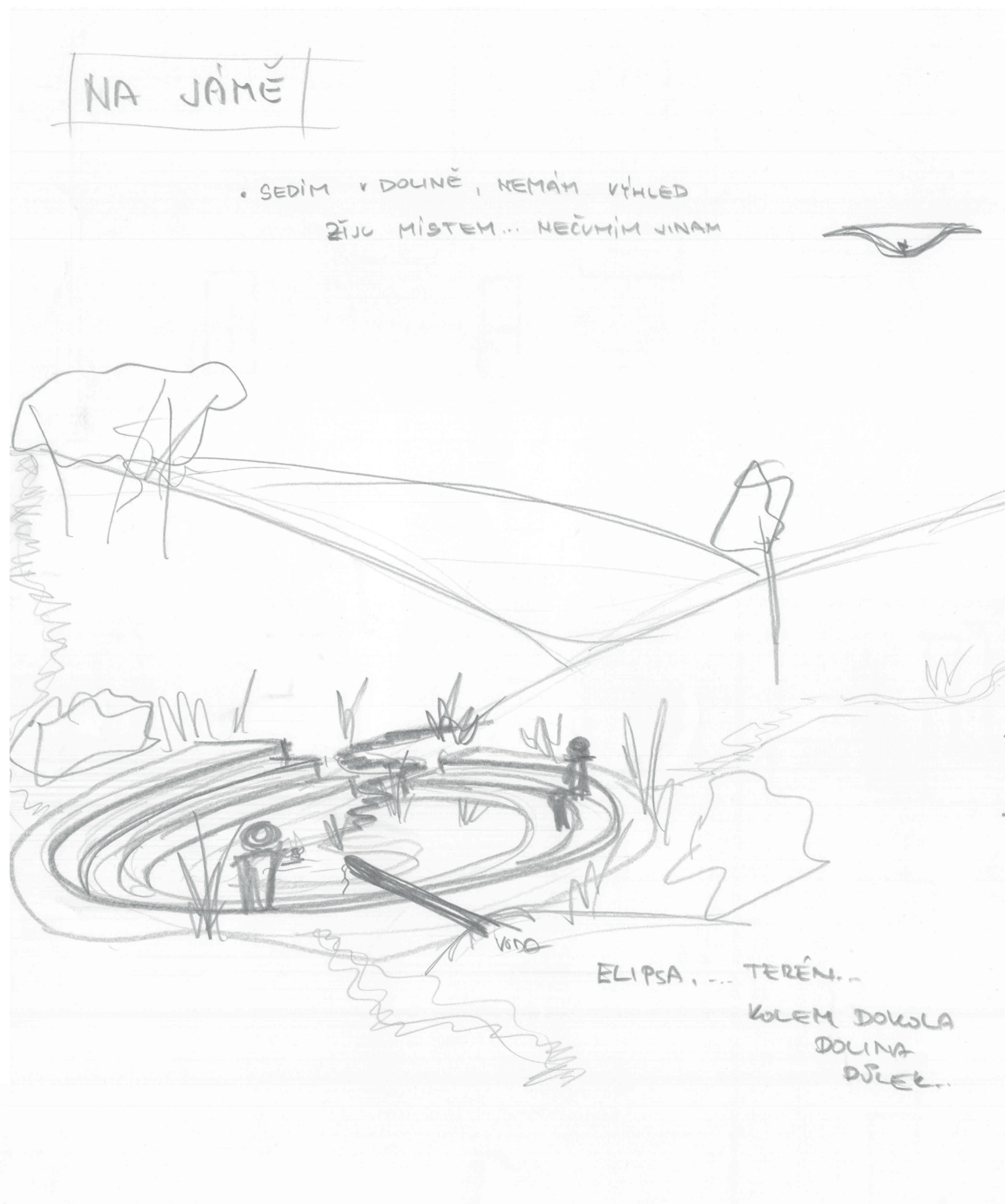
M 1:25 000

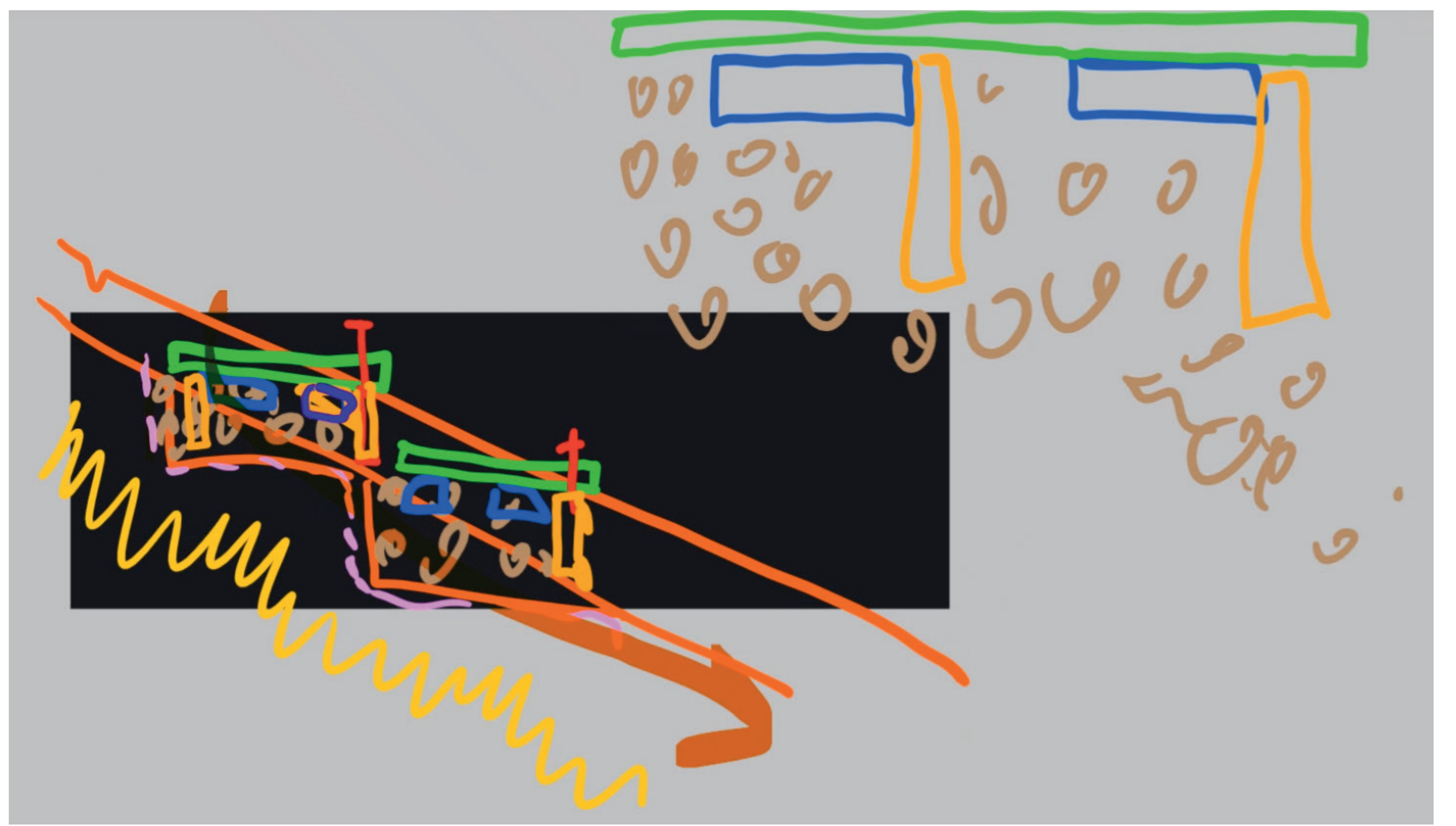
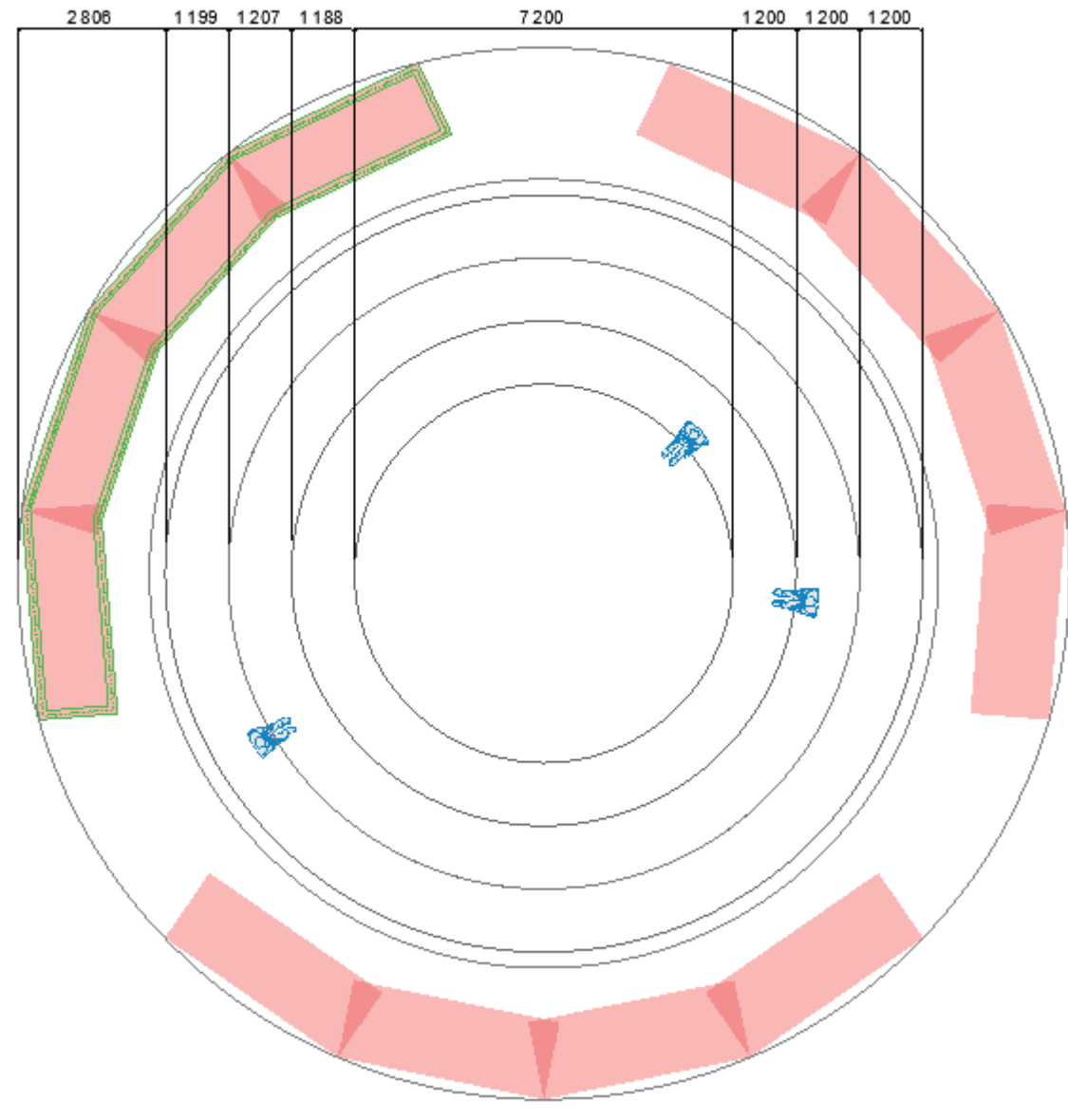
Místo nesoucí jednoduchý název, který však obsahuje skutečně silné místo. Jedná se o nízko položený bod, který je obklopen svahy a kopečky. Sem člověk musí sestoupit a dostat se do nejnižšího místa, ze kterého není žádný výhled a člověk tak nerušeně setrvává v dolině.

Na jámě se nachází mezi dědinami, pravidelně se v jeho blízkosti pohybují lidé, ale nikoho nenapadne sejít dolů a zakusit tu změnu na vlastní kůži. Díky přímce jsem procházel toto místo a až při návštěvě této jámy jsem si uvědomil, že celý život jsem chodil kolem jámy a nepřišlo mi to místo nijak zajímavé, ale až nyní jsem zažil opravdovou jámu. Z okolních cest má člověk výhledy na nedaleké kopce a vidí i do velké dálky. Všechno okolní si bere veškerou pozornost a žádná nezbývá na jámu.

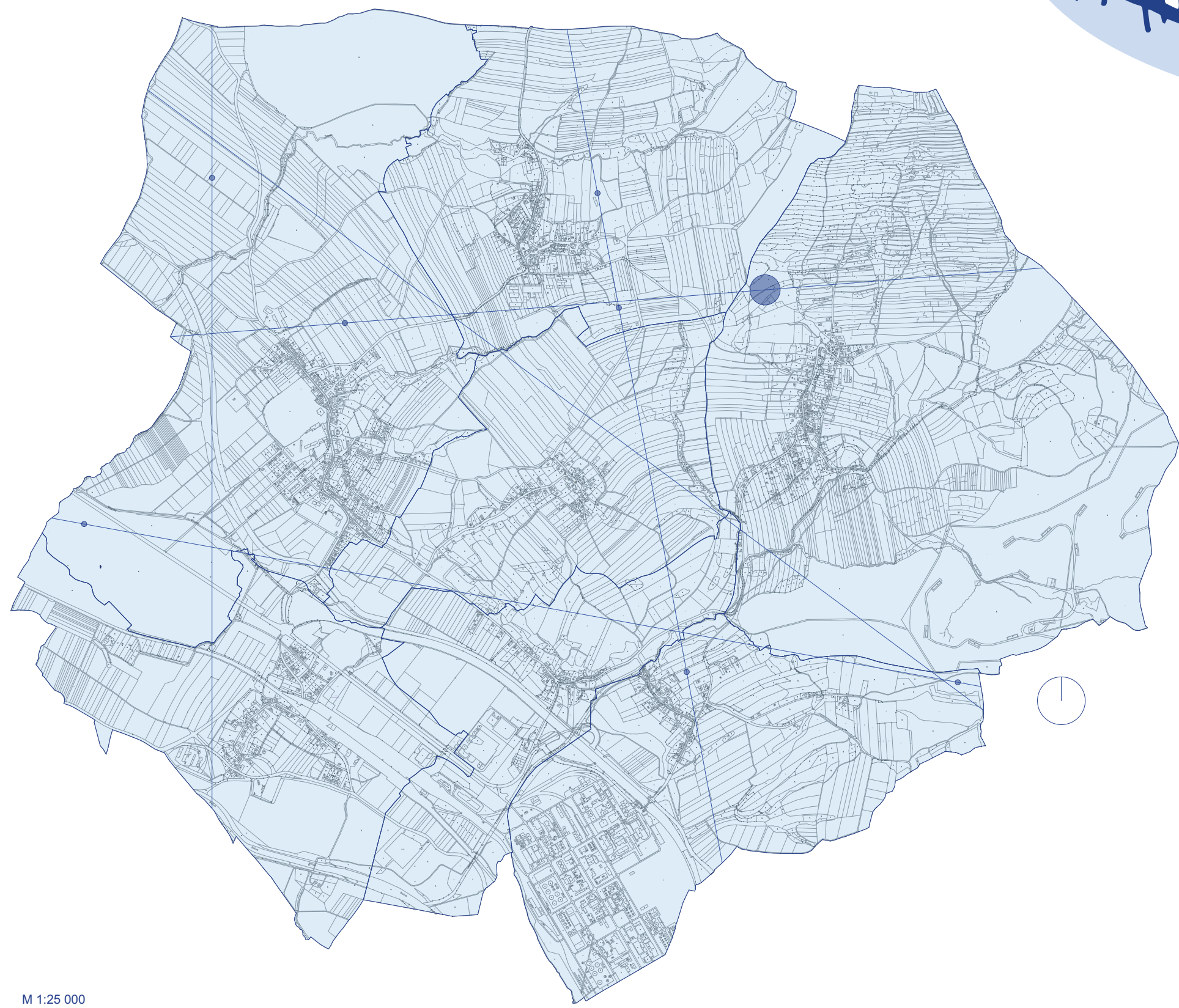
Rozhodl jsem se vytvořit kruhové auditorium, které kopíruje vlastní terén jámy a umožňuje lidem posadit se v úrovni terénu. Pohyb v okolí jámy je celkem hustý, ale lidé chodící kolem jsou rozptýlování výhledy nad horizontem a kochají se krajinou v dále. Na jámu se pozornost nedostává, protože to, čím je jedinečná zažije pozorovatel až sestoupí do její úrovně a zažívá jí z pozice jámy, nikoliv z pohledu na jámu.

Koncept mého návrhu se opírá o znovu přivedení pozornosti právě k jámě. Občejný jáma totiž po jejím navštívení odhaluje své intenzivní ticho a bezvětří. Člověk zde zažije oázu klidu mezi dědinami. Návrh auditoria láká k sestupu kolemjdoucí lidi a odhaluje jim kouzlo této doliny.

5. PODHŮŘÍ

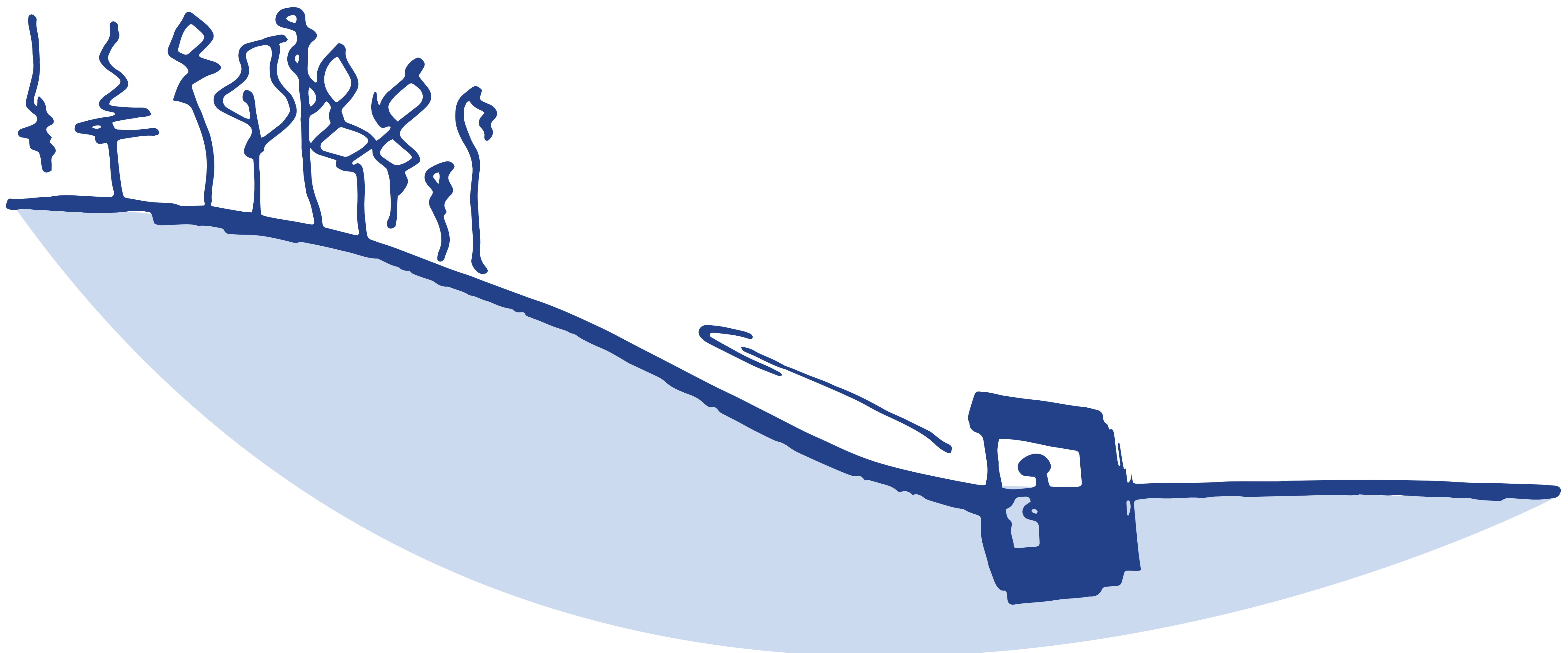
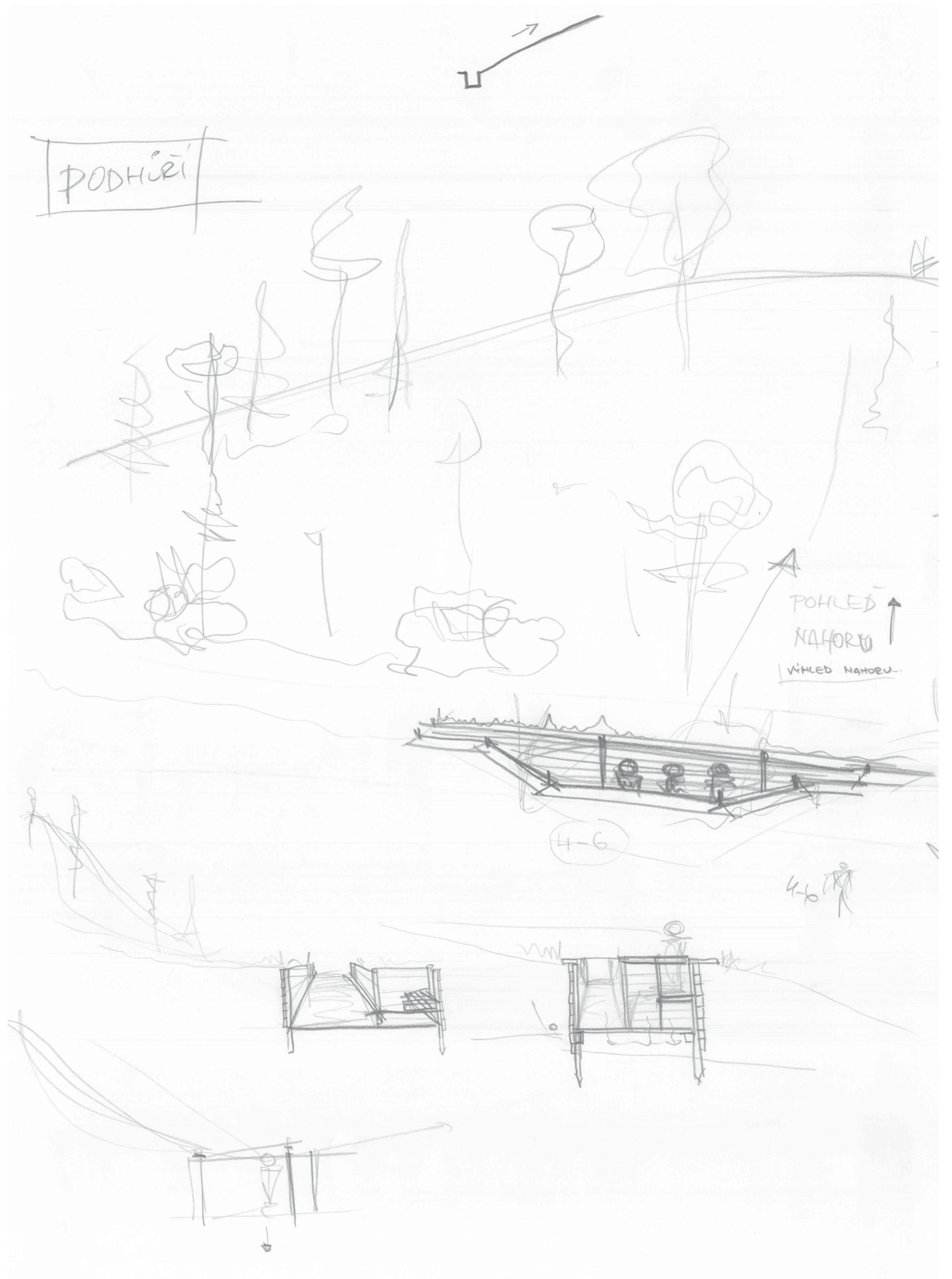
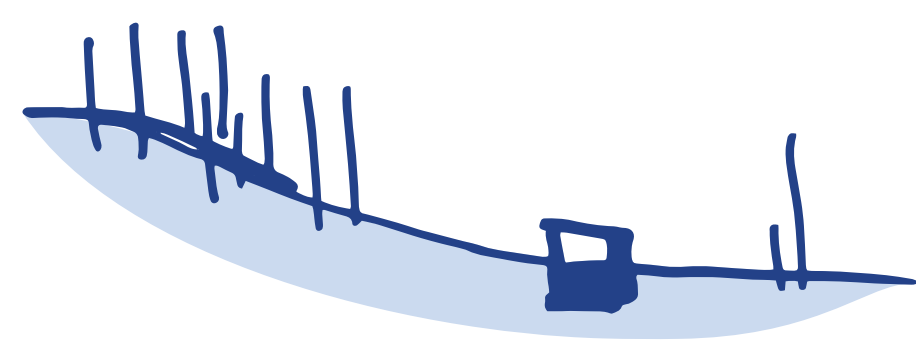

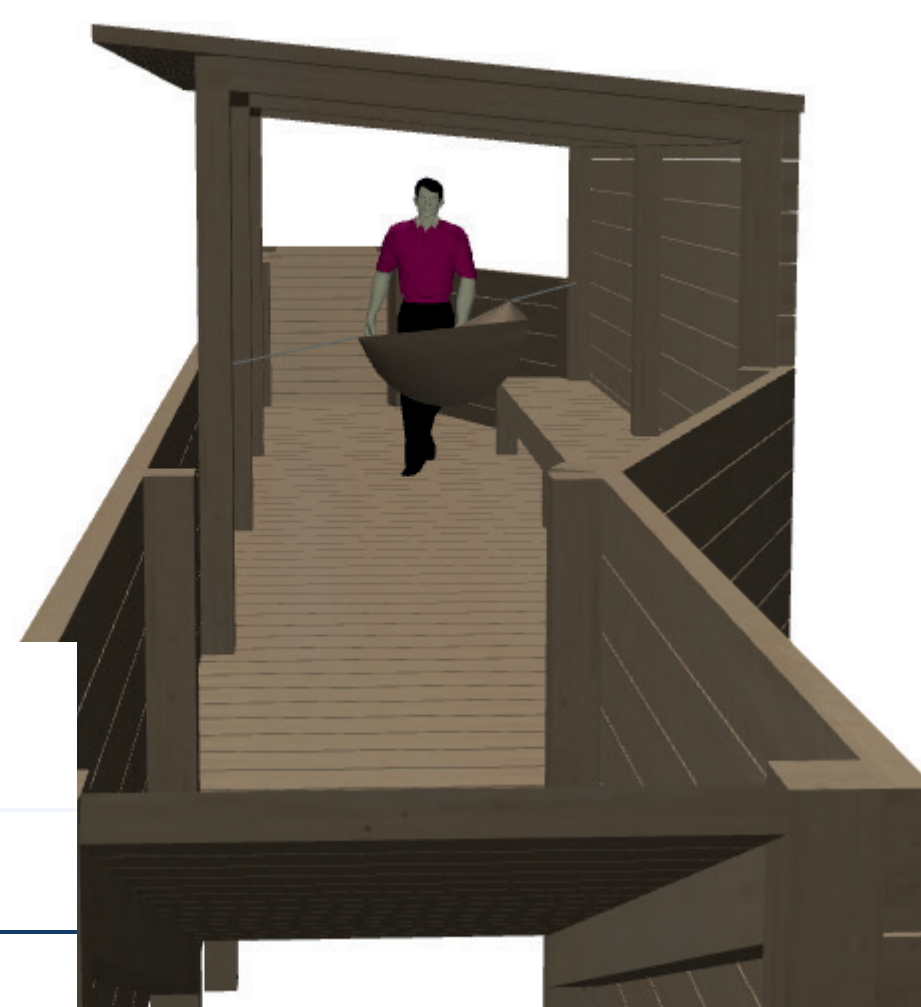
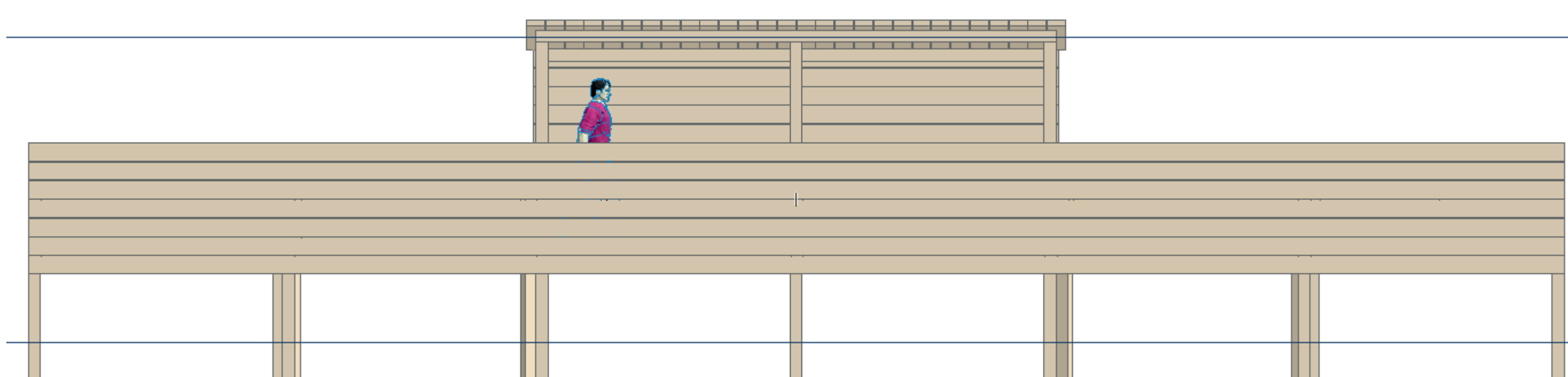
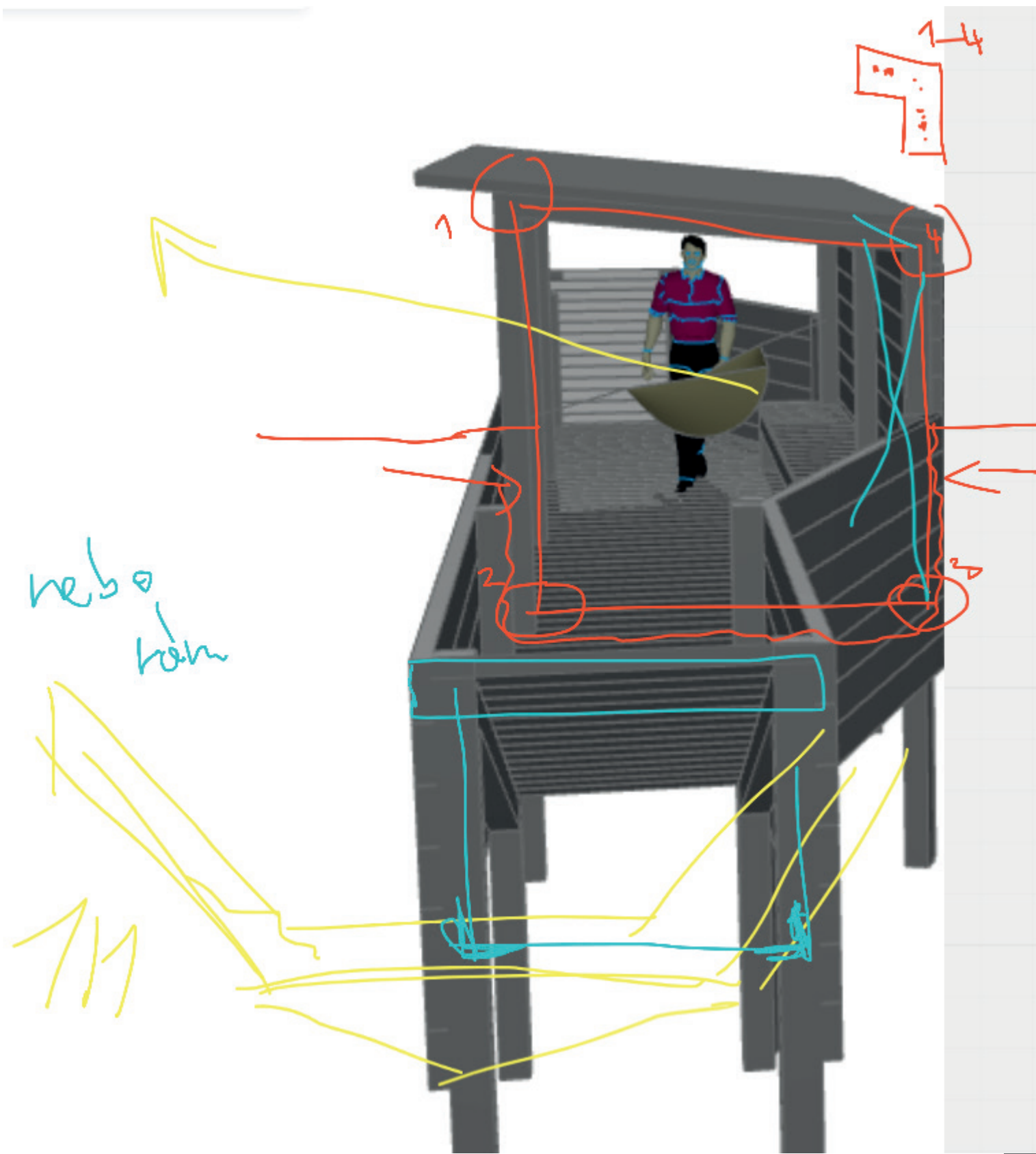
M 1:25 000

Nejvyšší místo mé lokality se nachází pod petřkovická hůrka a odjakživa je největší dominantou mé rodné krajiny. Tento majestátní kopec se tyčí nad celou lokalitou a lidé k němu odjakživa vzhlíží. Hůrka je nejdrsnějším místem katastru, co se týče nadmořské výšky, větru a počasí. Často se hůrka zahaluje do oblačnosti a mlhy. Tento významný kopec skrývá také poutní místo, které je hojně navštěvované a koná se zde každoroční pouť. Putování na vrchol většinou doprovází nějaká fyzická námaha, ale málo kdy si dokážeme uvědomit si velikost hory z pouhé túry. Zaměřuji se na vnímání kopce a zohledňuji nutnost uvědomění si kopce do řešení tohoto místa.

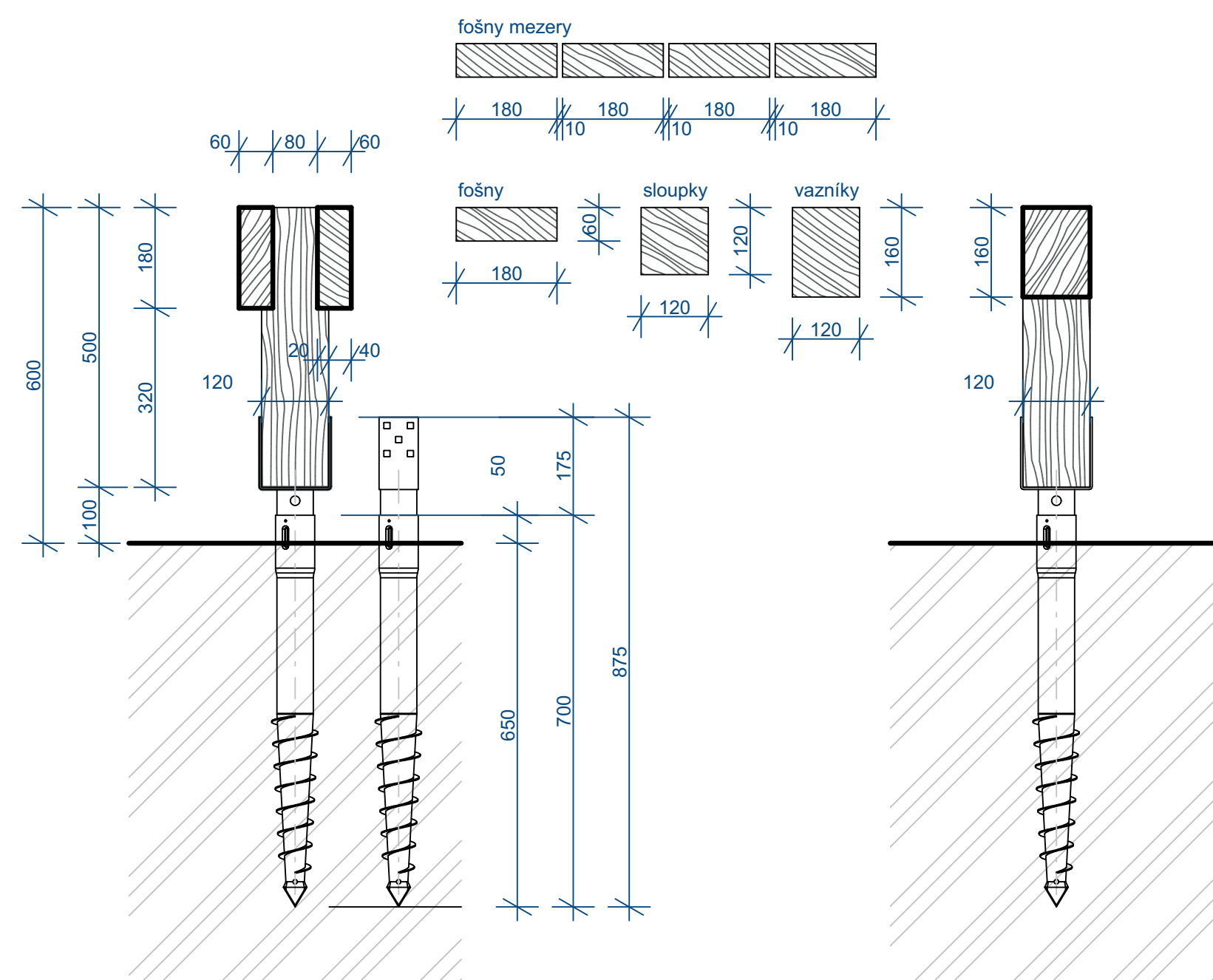
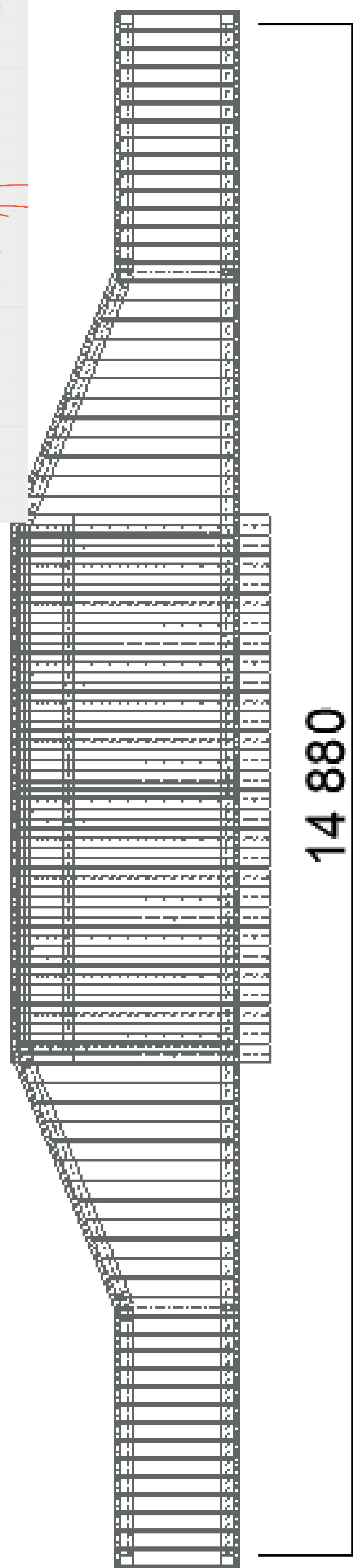
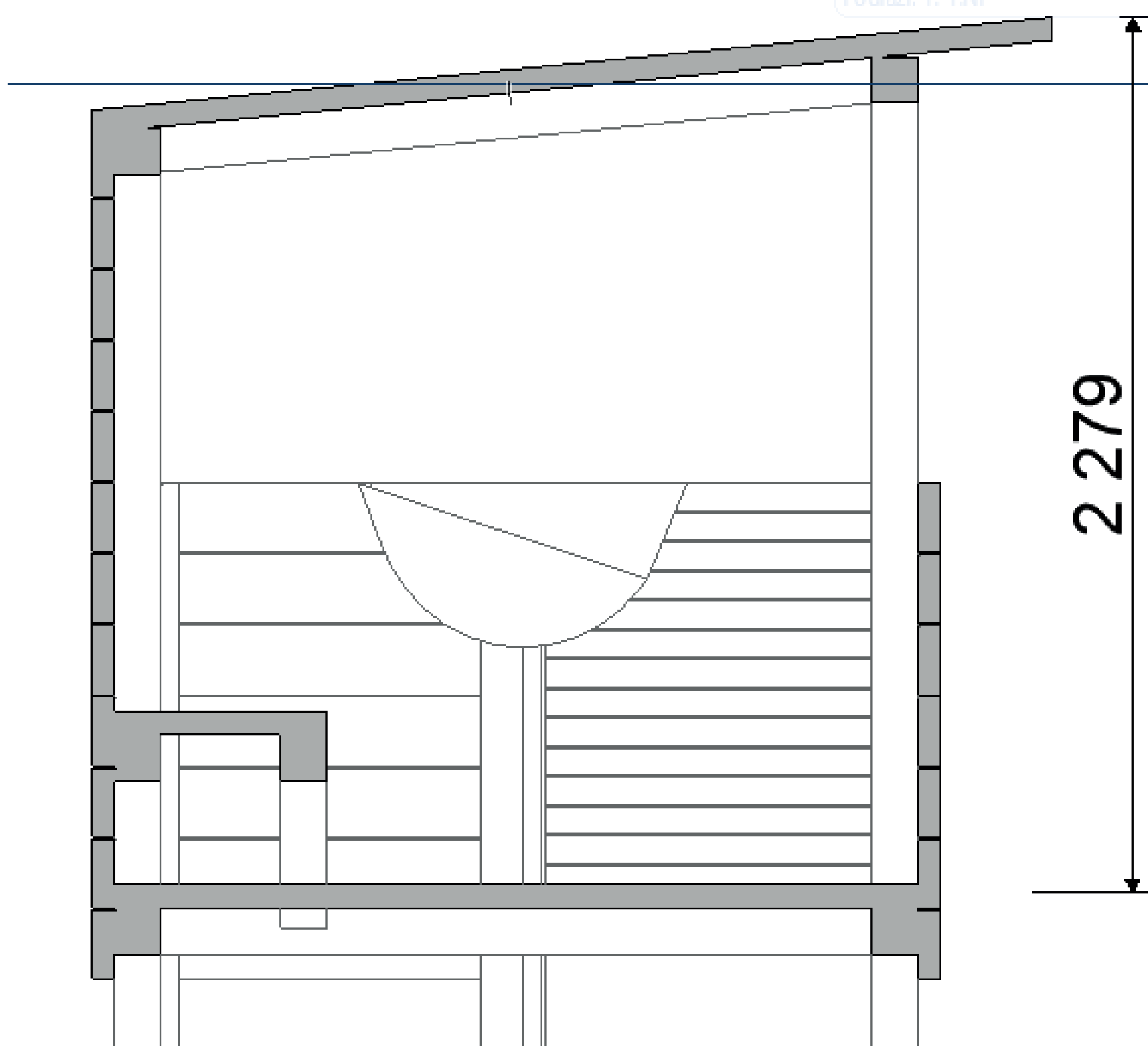
Návrh zákopu umožní člověku sednout si na patě hůrky, kde se rovinatě krajiny postupně stává svah, který roste až k samotnému vrcholu hůrky. Snažím se obrátit pohled na Hůrku, a ne pouze z hůrky. Záměrem je uvědomit si horu samotnou tváří tvář.

Podhůří je místo, kde se návrh dostává hlouběji pod terén, záměrem se stává snížení perspektivy člověka těsně nad terén. Je třeba dostat se do zákopu, který umožňuje návštěvníkovi vzhlížet směrem k vrcholu. Ze zákopu se jeví hora daleko větší a můžeme si díky tomu uvědomit naši maličkost. V koncepčním přístupu na tomto místě se zaměřuji na pohled vzhůru na hůrku, protože většinou se z hůrky díváme dále, ale samotnou hůrku si nejlépe uvědomíme z žabí perspektivy při patě tohoto strmého kopce.

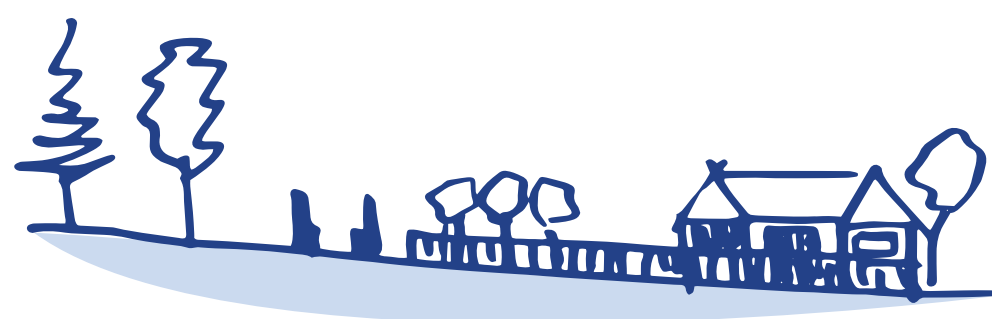
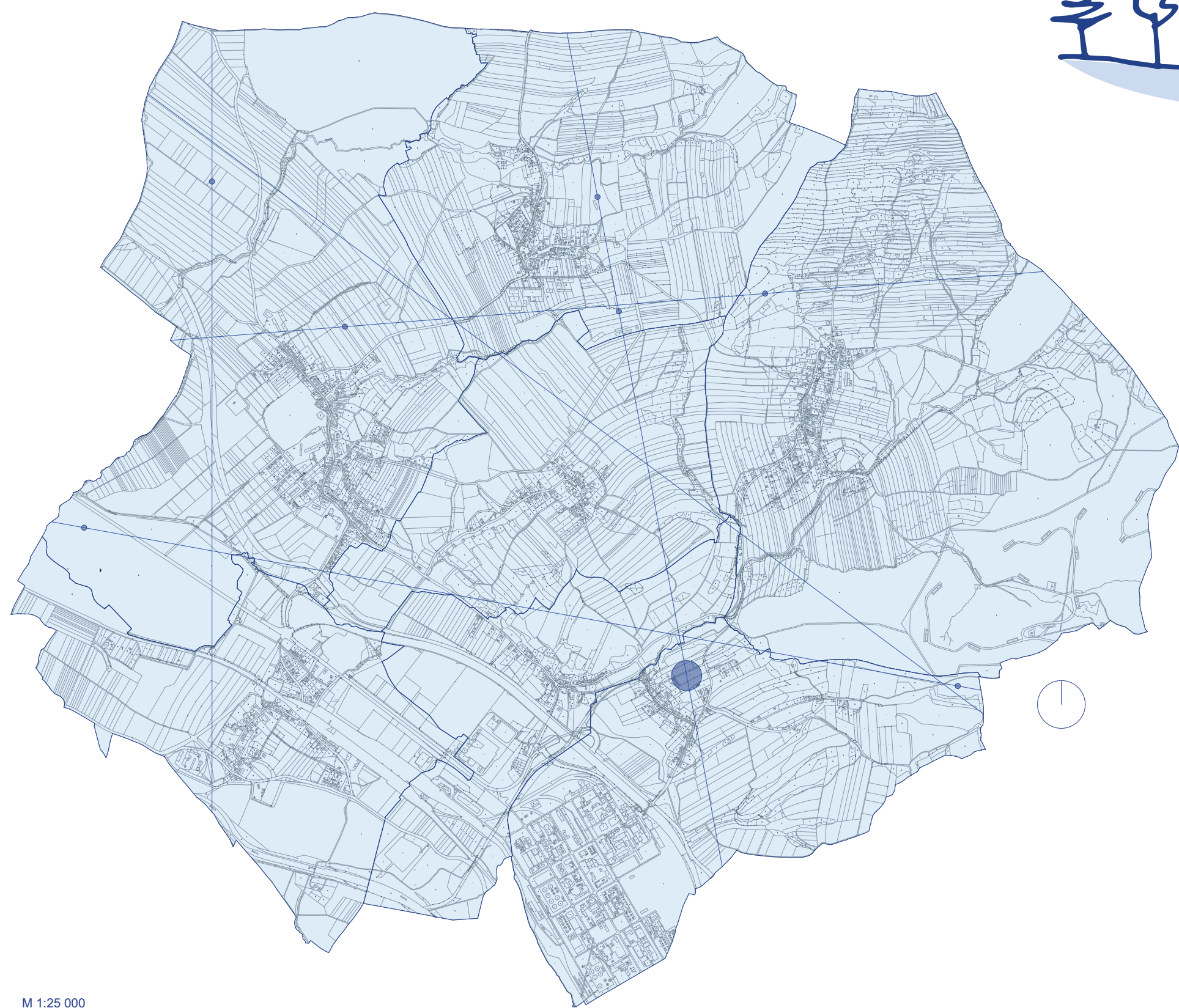

Šířka: 180
Vrstva: Konstrukce - nosné trámy
Podlaží: 1. 1.NP

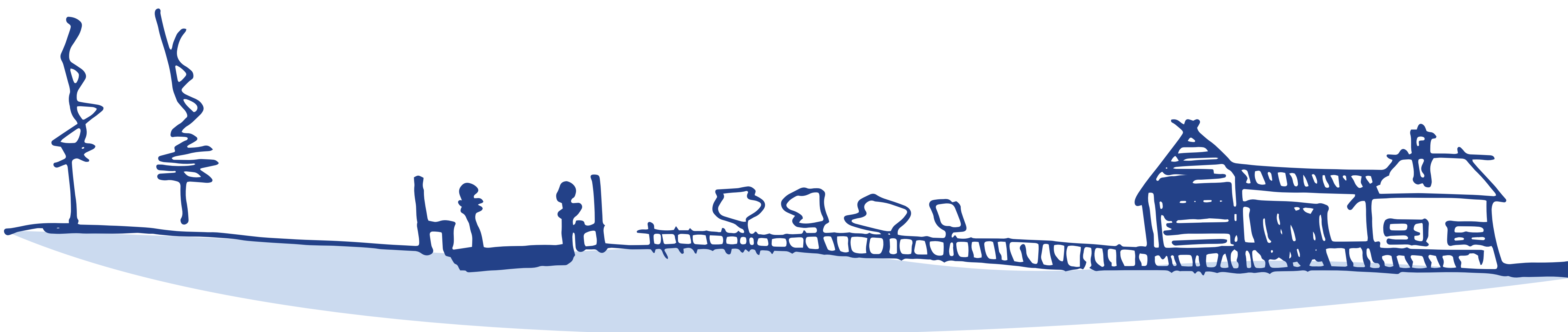
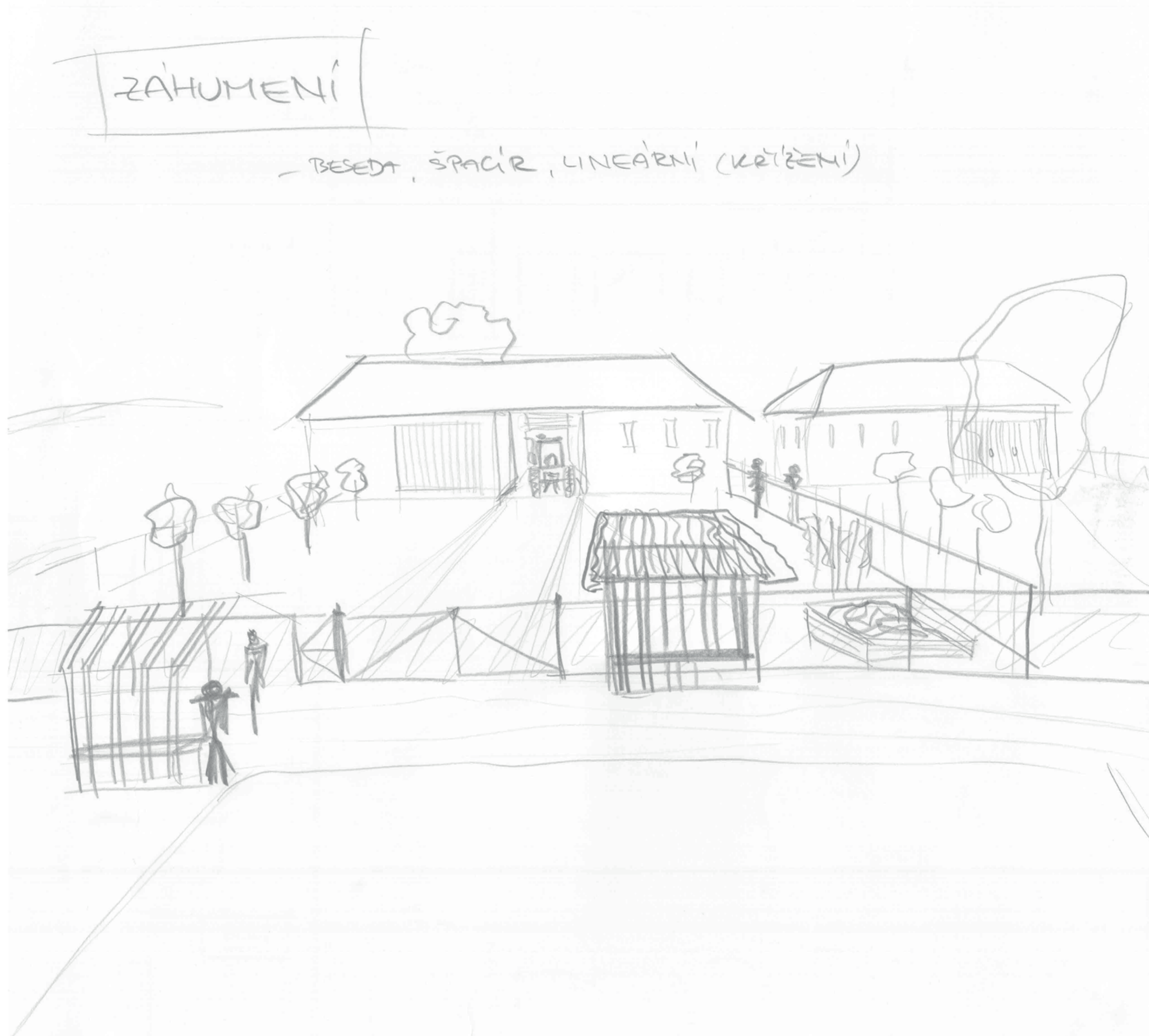
6. ZÁHUMENÍ

Místo za humny, tedy za stodolami a za zahradou. Na záhumení se odehrává život obyvatel, kteří zde mají zahrady, sady, políčka a prožívají zde každodenní práci. Oproti návsi, kde vede většinou komunikace a domy zde mají upravenou fasádu a reprezentativní vzhled. Záhumení je přesným opakem průčelí do vesnice, protože zde si nikdo nehraje na reprezentativní vzhled, mají zde hnůj, kompost a zahradu s technikou či skladem materiálu. Dá se říct, že záhumení je skutečným obrazem života na vesnici, protože je jedinečně osobní bez přetvářky. Zahrady u záhumení jsou obehnané plotem a sousedé se zde potkávají u práce na polích, na zahradách a často spolu mluví. Za zahradu se dostávají brankou nebo bránou, kterou byli schopni projet i traktorem, kterým obdělávali plůžinu za záhumením.

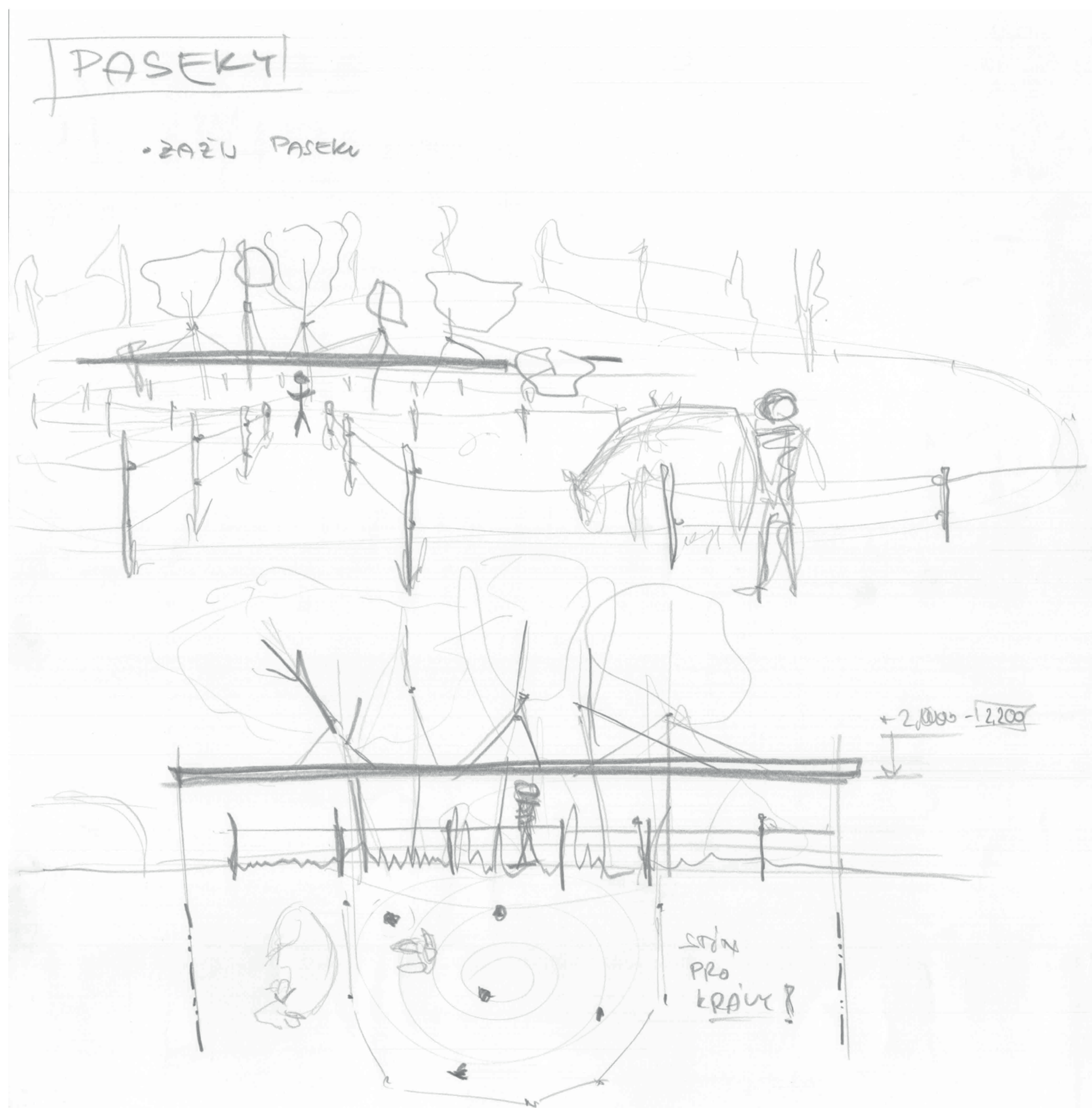
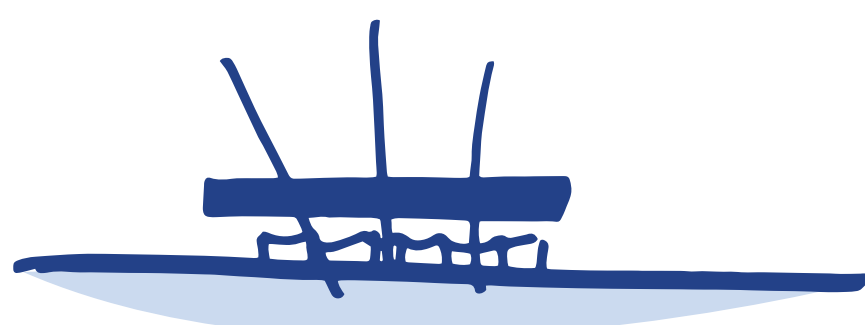
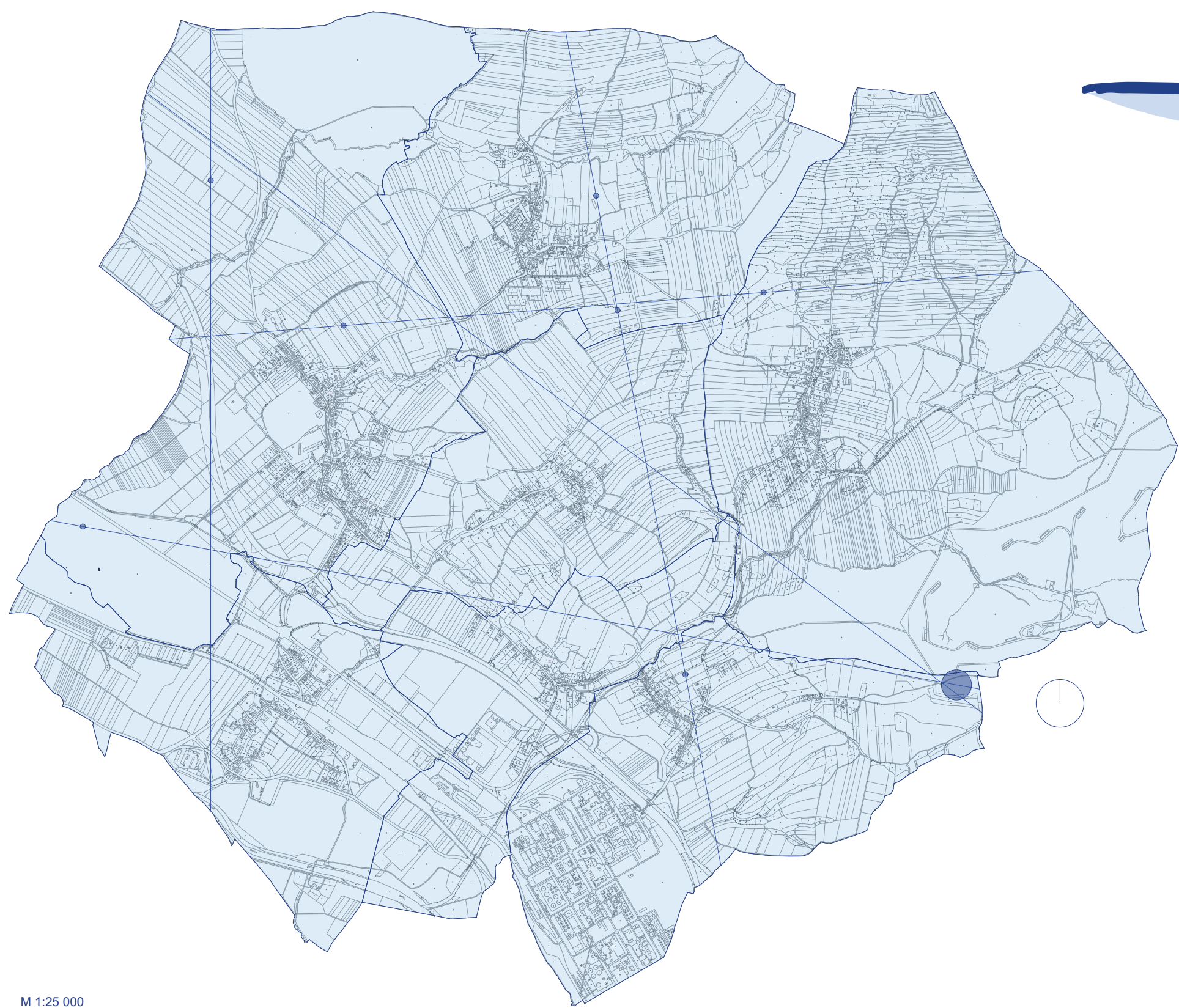
Na záhumení jsem vnímal důležitost vytvoření místa pro setkávání sousedů, kteří si po práci mohou sednout a společně povídat. Taková vesnická beseda za zahradou, která je ideálním i pro starší lidi, kteří zde mohou v klidu odpočívat a trávit čas na čerstvém vzduchu. Děti si zde mohou nerušeně hrát, aniž by rodiče trnuli strachy z rušné ulice na návsi.

Hlavními body konceptu na záhumení jsou lavičky, které obklopují záhumení cestu, po které se přes den prohánějí traktory a další zemědělská technika. Lavičky jsou naproti sobě, aby si sousedé mohli povídat, zároveň si koukali za záda, vytvářím tak propojení mezi krajinou a zahradami. To je pro mě záhumení. Je to veřejný prostor za zahradami, který spojuje a ohraničuje vesnici.

7. PASEKY

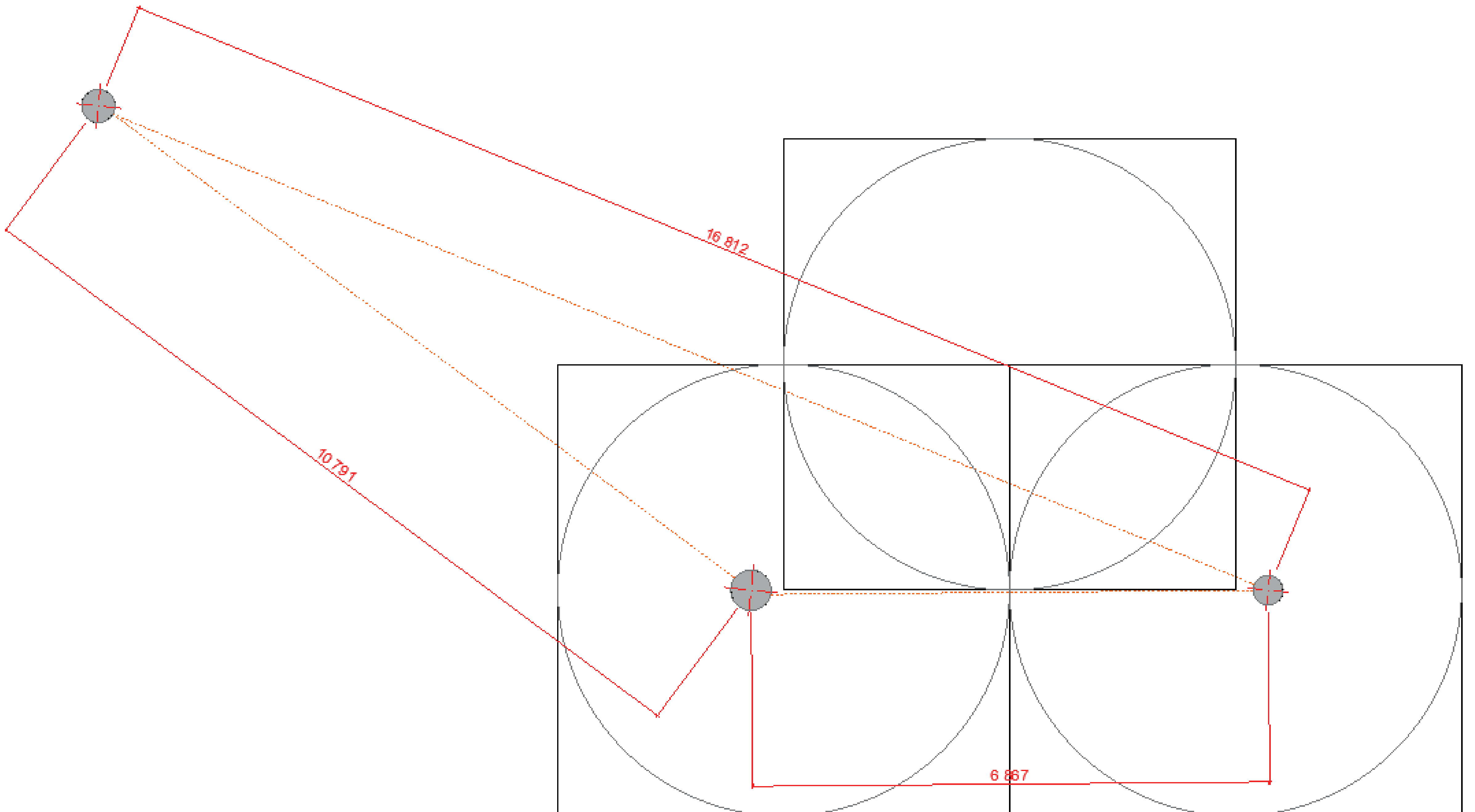
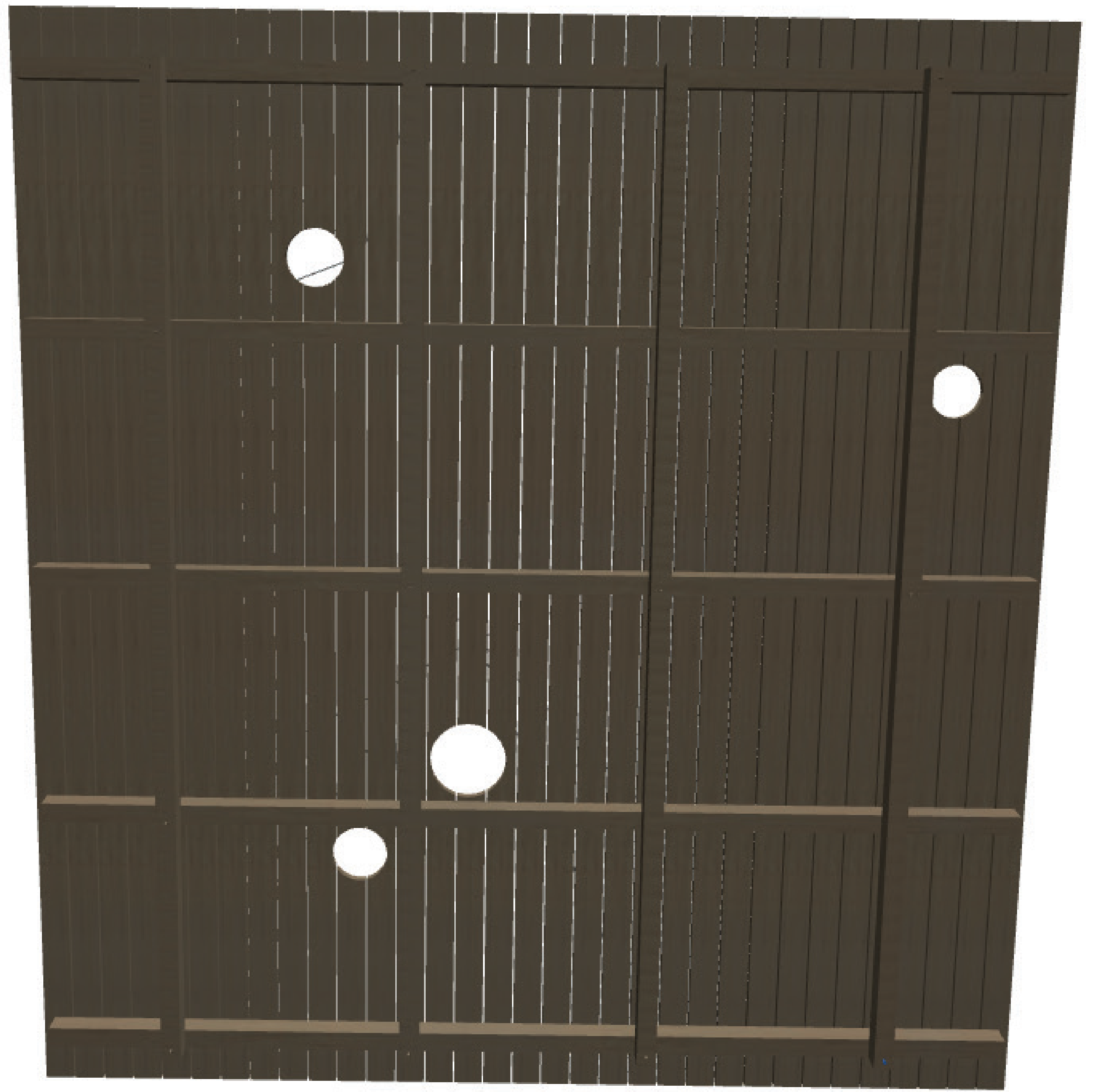
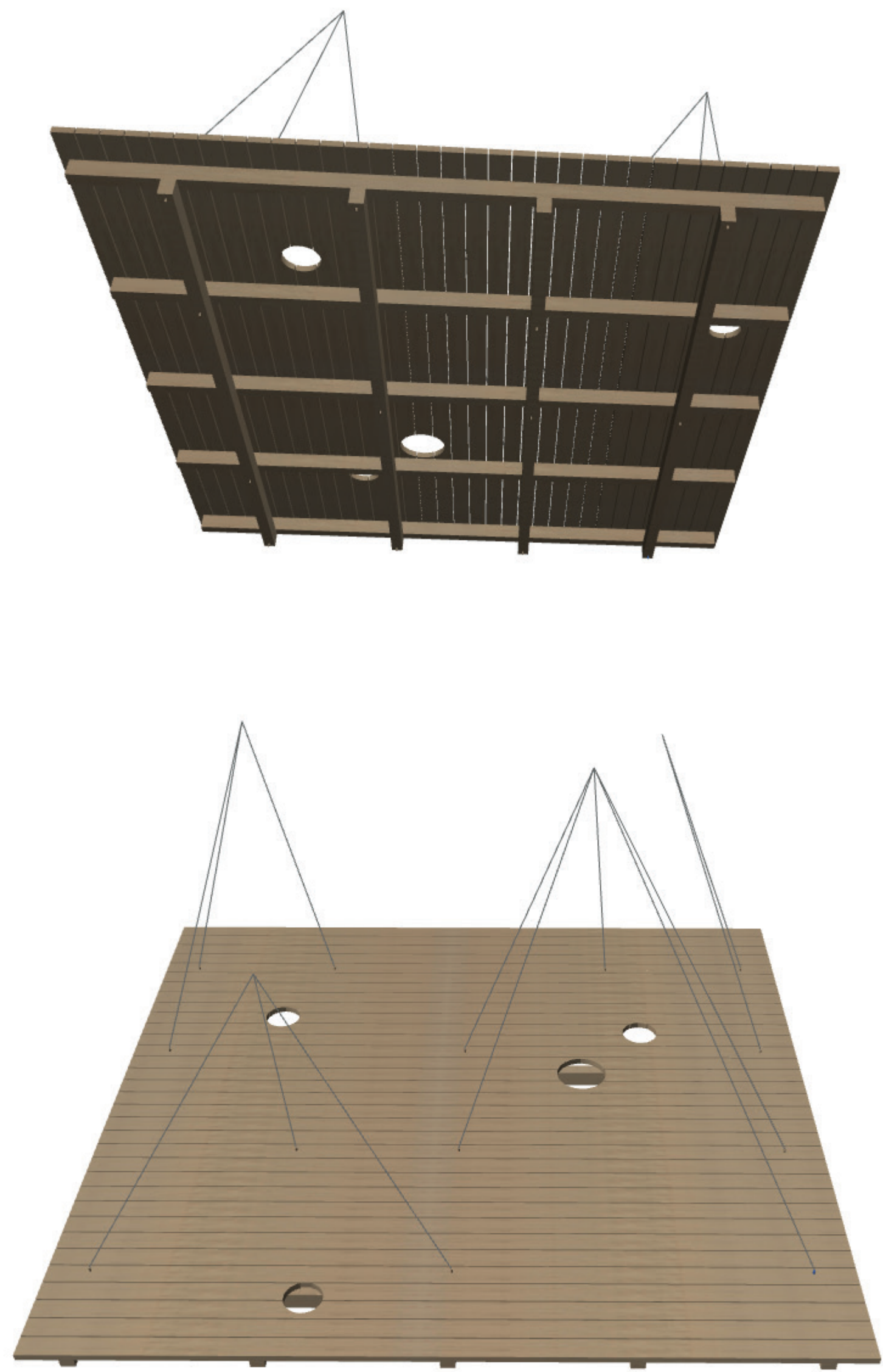

Místo, které je obeháno ohradníkem a lesem. Travnatá plocha s charakteristickou vůní, která je způsobená krávy, které se zde každodenně pasou. Paseky jsou místem na samotné hranici mého území a je zde klidné prostředí. Člověk zde může zpomalit svůj čas, zasnít se a úplně se vrátit do dřívějších dob. Paseky jsou místem, kde se setkávají domestikovaná zvířata s člověkem a využívají tyto rozsáhlé horizontální plochy. Zažít tu pravou paseku, která již dnes není všude samozřejmostí.

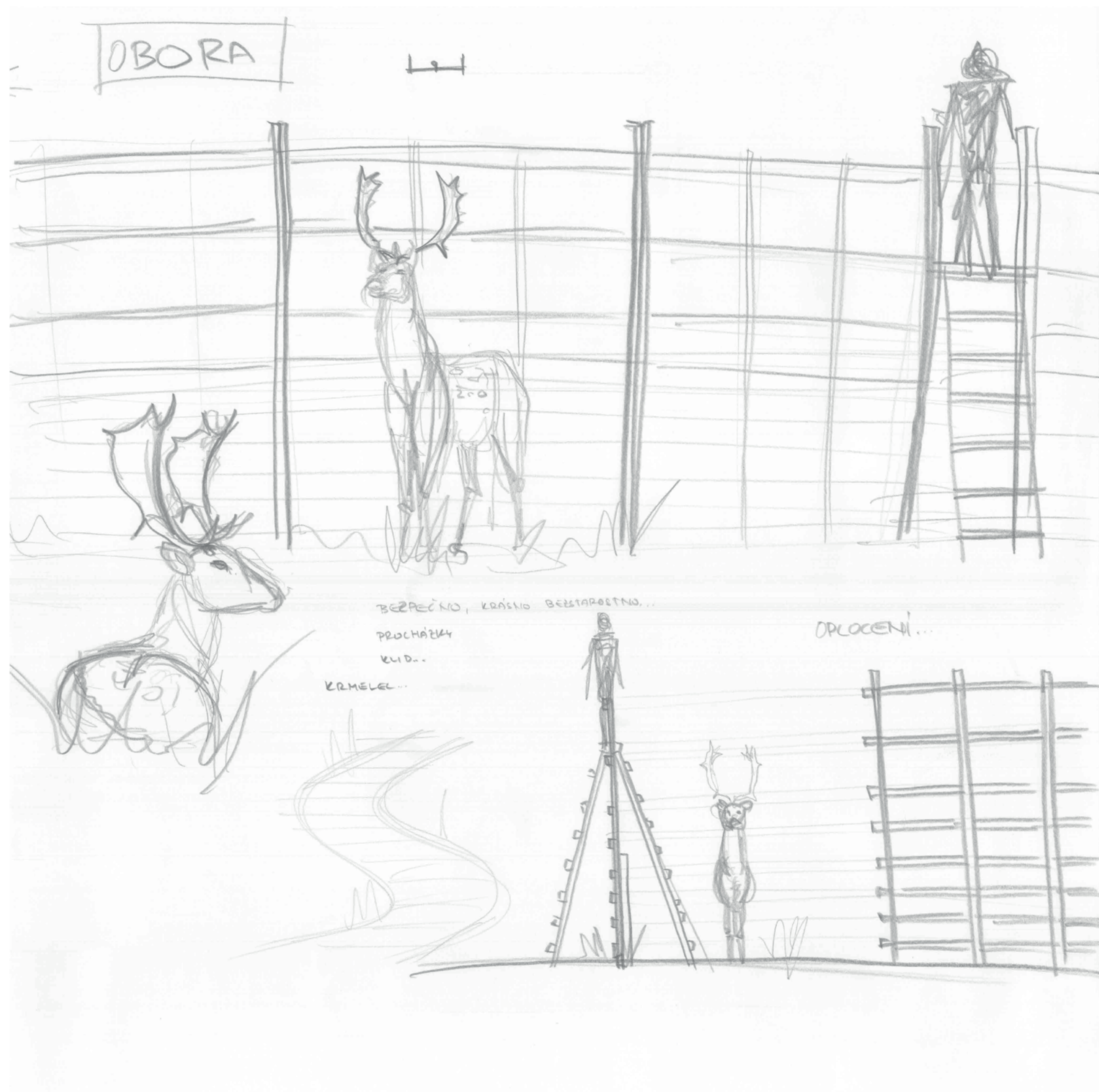
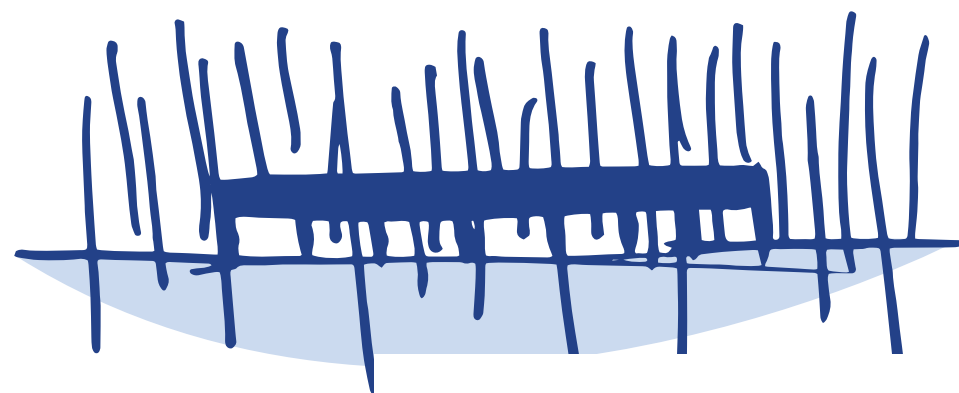
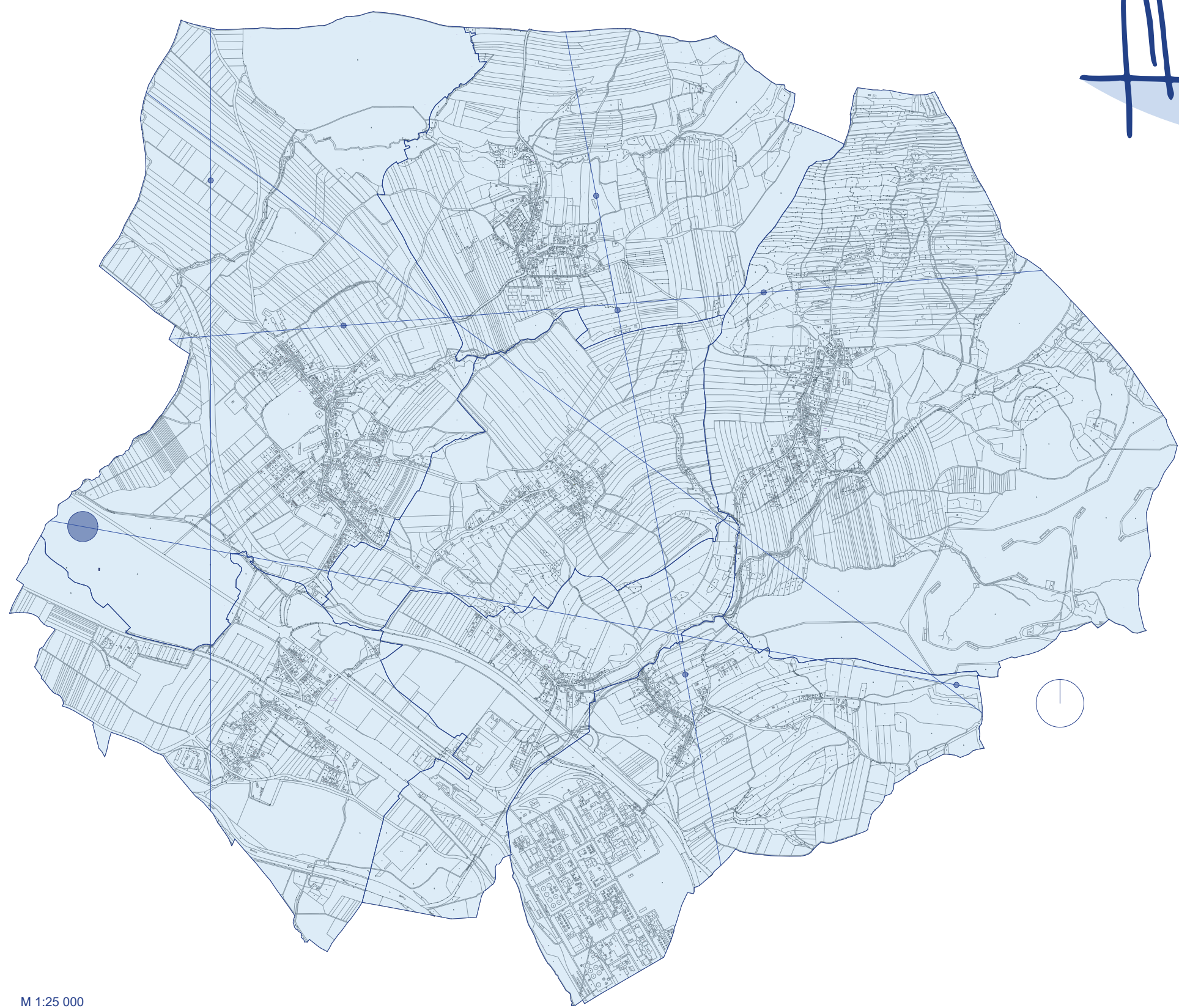
Vytvářím zavěšenou platformu, která tvoří stín a podporuje horizontálnost celé paseky. Stín platformy mohou využívat jak krávy, tak lidé, kteří se díky této střeše mohou ukrýt přímo uprostřed paseky. K tomuto přístřešku přivádím ohradník, kterým vytvářím uličku z lesní cesty až po stromy, na kterých je celá konstrukce zavěšena.

Konceptem je, umožnit lidem zažít tu správnou paseku. Podstatou návrhu je dostat se do středu paseky, kde se všude kolem tohoto místa vyskytují krávy a nerušeně se zde pasou. Běžně, by nebylo možné vlézt do ohrady a riskovat tak nepříjemnému vystrašení krav nebo nějaké zranění. Díky této zavěšené platformě a vytvořené cestě až pod střešou, si každý může vychutnat tu pravou paseku se vším všudy.

8. OBORA

Obora je odjakživa velká lesní plocha, která dříve sloužila rodu Kinským, kteří zde chovali daňky, jeleny a další zvěř. Byla to chloubka, který sloužila pro kratochvíle panstva a pořádání honů. Dnes se zachoval pouze les, který nese jméno obora. oboru všichni místní znají, ale důvod pro tento název by se dnes hledal těžko. Princip obory je ohraničený les, převážně obehnaný vysokým plotem, který odděluje dvě území, dodnes obory fungují a jsou velice populární. Při hledání řešení pro toto místo jsem se zaměřoval právě na jméno obora, a jak její jméno vrátit.

Navrhuji reverzní oboru, kde se snažím zprostředkovat člověku pocit být uvnitř obory. uvnitř a venku, je zásadním, jak vnímáme tuto situaci. v návrhu jsem umístil do stávající obory neboli lesa, nový prvek reverzní ohrady.

Koncept je založený na vnímání uvnitř a venku, člověk jdoucí do obory si neuvědomí, že je skutečně v oboře a kvůli legislativě není ani možné ohraničit les. Zároveň vnímám důležitost zachování lesa pro další generace. Hojně těžební práce z lesa postupně odstraňují dřeviny a mění celkový dojem z lesa. V návrhu jsem se zaměřil na vložení ohrady, která nebude bránit migraci zvířat a zároveň vytvoří optickou bariéru. Můj návrh je založen na dřevěné ohradě, která se dá podlézt a je tvořena sloupy a dřevěným bedněním, které zamezuje vhlížení do obory. Je nutné do obory vejít a zažít oboru. Návrh zároveň pomáhá udržet divokost krajiny a vymezuje tak kus lesa, ve kterém se přestane těžit a nechá se tento kus obory přírodě.

